

CAPO

JA SOM
ALFA I OMEGA...,
JA DÁM TOMU, KTO ŽÍZNI,
Z PRAMEŇA VODY ŽIVOTA
ZADARMO

Zjavenie 21,6

2 1995

ročník XXVII

Žive!
SLOVO

Milí čtenáři,

Pán Bůh nám opět dopřál další číslo Živého slova. Co je jeho obsahem tentokrát?

Co říká Písmo o vtržení církve?

Souhrn biblické zprávy o vtržení věřících vstříc Pánu do oblak.

Satan a jeho působení

Co možná nevíte o největším nepříteli lidí.

Marie, Mária

V současné době se v Evropě i v našem státě setkáváme stále častěji s mariánským kultem. Ať už chceme nebo nechceme, musíme k osobě Marie zaujímat stanovisko. Naším přáním je zaujímat nepředpojaté biblické stanovisko, kdy rozhodujícím je Boží slovo a jeho zpráva, ne lidské přání. O to jde autorům obou článků. Přestože články zabírají větší počet stránek než jsme zvyklí, nechceme toto téma dělit do více čísel. Věříme, že články budou přijaty jako pokus o pravdivý pohled na matku Pána Ježíše i těmi, kdo mají možná jiný názor.

Přečetli jsme za Vás:

Estonia - co asi nevíte o potopení lotyšského trajektu.

Kobe, město zemětřesení

- o zážitcích věřících v tomto japonském městě.

Vzpouza na lodi Bounty

- málokdo ví, že i na lodi Bounty byla Bible a že její četba změnila život řady lidí a má dodnes životodárný vliv na potomky vzbouřenců.

Misionářem doma

- rozhovor s br. Vl. Azorem o jeho povolání Pánem.

Zprávy ze sborů

- za zmínku stojí zpráva o výstavbě domu Elim ve Zvolenu, dále pokračování rozhovoru s br. V. Pipalem o práci v Cakově, připomenutí životního jubilea br. Jána Širackého.

Má jsi - báseň od M. Rafajové.

Neposlušná zápalka

- další z povídek pro děti.

Česká i slovenská redakce TWR informuje - zprávy redakce vysílání rozhlasu TWR

a celá řada dalších kratších článků.

Přejeme Vám s redakční radou mnoho Božího požehnání a podnětů i z tohoto čísla časopisu, i Boží milost ve Vašem osobním životě.

Váš bratr v Pánu Ježíši

Tomáš Paľa

Co říká Písmo o vtržení církve?

Často slyšíme otázku, zda církev bude vtržena před soudy velikého soužení nebo během nich. Uvádíme výtah některých myšlenek z knihy R. Pache: Návrat Ježíše Krista.

a) Předně je jisto, že církev neunikne všem soudům. Petr řekl, že soud se má začít od domu Božího (1Pt 4,17). Ačkoliv církev nebude souzena se světem, Pán ji pročistí ohněm zkoušky. Jinak řečeno: soudy se budou odehrávat i před velkým soužením a věřící budou trpět se všemi lidmi pro svědectví, které jsou povoláni vydávat. Posléze se mu svět vzepře a bude se čím dál více bouřit proti Bohu, a bude pronásledovat Boží děti ještě více. Tato utrpení se však nedají ani zdaleka přirovnat s oněmi, která přijdou na svět po vtržení církve.

b) Také je zřejmé, že určití vyvolení podstoupí ona velká soužení, jak o tom čteme v Mt 24,21-22; 29-31. Domníváme se, že se jedná o ty, kteří se obrátí po vtržení církve za doby antikrista a jeho vlády. V tomto oddíle o velikém soužení vskutku vidíme, že vzor všemu tato strašná doba ještě uzří projevy Boží milosti: velký zástup Izraelců a lidí ze všech národů bude ještě spasen (Zj

7,3-4; 9,14). Zdá se, že právě pro tyto vyvolené budou ony dny soudu ukráčeny.

c) Přesto se však zdá, že církev bude vzata před tímto velkým soužením. Dovolují nám domnívat se to četné texty Písma:

1. "Neboť jsi ostříhal slova trpělivosti má, i jáť tebe ostříhati budu od hodiny pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země." (Zj 3,10) Řecký text zní: "Budu tě ostříhat vně, mimo hodinu pokušení," což se dle mluvy knihy Zjevení nemůže vztahovat na nic jiného, nežli na ono velké soužení.

2. Boží soudy velikého soužení se nazývají "Beránkovým hněvem" (Zj 6,16). Církev se však nemusí obávat tohoto hněvu. Neočekává Pána Ježíše jako Soudce, ale jako Ženicha, se kterým bude slavit svatbu Beránkovu (Zj 19,7-9).

3. Soud se má začít od domu Božího; Bůh námi začíná právě proto, aby chom nebyli odsouzeni se světem (1Pt 4,17; 1K 11,32).

4. Pavel oznamuje příchod antikristův, který bude předcházet příchodu Pána Ježíše v slávě na tuto zemi.

ŽIVÉ SLOVO vydávají Křesťanské sbory ve vydavatelství **A** - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Paľa s redakční radou. Adresa redakce: Podsedky 950, 755 01 Vsetín, tel. 0657/2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/0100. - Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava I. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Podávání novinových zásilek na Slovensku povolené SP š.p. ZsRP Bratislava, čj. 599-PO zo dňa 10.3.1994. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.

"A nyní co mešká, víte, totiž, aby on teprve zjeven byl časem svým. Neboť již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten, jenž jej nyní zdržuje, z prostředku byl vyvržen. A tehdy bude zjeven ten bezbožník, kterého Pán zabije dechem úst svých a zjevením jasné přítomnosti své." (2Te 2,6-8) Bylo již mnoho dotazů, kdo je míněn tím, "kterýž jej nyní zdržuje" a jehož nepřítomnost (vtržení) či zmizení má dát průchod antikristovu zjevení. Uvádíme z různých jiných domněnek tu, která se nám zdá nejpravděpodobnější: církev je chrámem Ducha svatého. Až bude církev vzata vzhůru, Duch svatý zde na zemi ztratí svůj Stánek úmluvy a nebude překážet déle náporu podvodů a vpádu lží.

Zlo se tedy rozpoutá a člověk hřícha bude na krátký čas zřejmým pánem situace. Ve chvíli odpadnutí zvráceného lidstva před potopou Bůh slavnostně prohlásil: "Nebude se nesnadnit duch můj s člověkem na věky proto, že také tělo jest." (1M 6,3) Rozumím-li dobře, učinil by Pán stejně, až by se vzdálil od odpadlého lidstva za velikého soužení. Ostatně křesťané jsou solí země. Neudivuje proto, že jejich vzetí vzhůru uspiší úplný rozklad světa.

Každopádně nezapomeňme, že i po odchodu církve, která je Jeho chrámem, Duch svatý bude ještě jednat mezi lidmi dobré vůle. Během velikého soužení bude na Izraele vyjit Duch svatý, aby jej přivedl k obrácení (Za 12,10; Iz 58,20-21; Ez 39,29). A my víme, že během téhož období bude spasen ještě veliký zástup z ostatních národů (Zj 7,9.14). A bez pomoci Ducha svatého je nemožno uvěřit v Krista ke spasení (1K 12,3). Proto bude nutno, aby pokračoval na zemi alespoň zčásti ve své úloze.

5. Víme, že ke konci velikého soužení Ježíš Kristus má přijít na Olivovou horu, aby soudil svět, a že při Jeho příchodu přijdou s ním všichni svatí (Za 14,4-5). Aby s Ním mohli v té chvíli sestoupit z nebe, bude jistě nutné, aby tam byli před tím vtržení.

6. Na počátku tisíciletého království vidíme, že budou z mrtvých vzkříšeni jen mučedníci, kteří odepřeli uctívat antikrista v době velikého soužení (Zj 20,4-6). A jelikož na prvním vzkříšení - vzkříšení k životu a kralování s Kristem - mají podíl věřící všech dob, kdy tedy by byli vzkříšeni ostatní věřící, ne-li již dříve, totiž před velikým soužením, při vtržení církve?

7. Před vzkříšením mučedníků z doby velikého soužení vidí Jan mezi jiným trůny, na nichž sedí ti, kteří obdrželi moc soudit (Zj 20,4). Kdo jsou tito soudci (v množném čísle)? Je jenom jeden svrchovaný Soudce, Ježíš Kristus, kterému byl dán všechn soud (J 5,22.27). Avšak Spasitel usoudil za dobré nechat věřícím účast na soudu země: "Nevíte-liž, že svatí svět soudit budou? I pornevadž od vás souzen býti má svět, kterakž tedy nehodní jste nejmenších věcí rozsuzovati? Zdalíž nevíte, že anděly soudit budeme? Cožpak tyto časné věci?" (1K 6,2-3) Soudci, sedící na trůnech před zmrtnýchvstáním mučedníků z velikého soužení, jsou přece oněmi svatými; kdyby byli prodělali ono hrozné období velikého soužení, byli by vydáni také na smrt; jsou-li však oně chvíle živi, je to jistě jen proto, že byli vzati vzhůru před velikým soužením.

8. Pán Ježíš řekl: "A též podobně, jako se stalo ve dnech Lotových: jedli, pili, kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli. Ale toho dne, kdy vyšel Lot ze Sodomy, přšel oheň se sirou z nebe a zahladil všechny. Také nápodobně bude

v ten den, když se Syn člověka zjeví. V ten čas... pohněte na Lotovu ženu! Pravím vám: V tu noc budou dva na loži jednom, jeden bude vzat a druhý opuštěn..." (Lk 17,28-36) Před zkažením Sodomy anděl - vyhladitel dal z ní vyvést Lot a nařídil mu: "Pospěš, ujdě tam (do útočištného místa), neboť nebudu moci učinit ničeho, dokudž tam nedojdeš." (1M 19,22) Avšak Lotova žena, ohlédnuvši se, zahynula s bezbožnými. Sodoma byla vydána soudu hned po Lotově vyjití, neboť se tam nenalezlo ani deset spravedlivých. Tak i po vytržení církve nezůstane zde na zemi již dost "spravedlnosti" a duchovních sil, aby mohly zadržet trest. Tehdy se přivalí na bezbožné a na falešné křesťany veliké soužení, zachvátí je jako Lotovu ženu, protože zůstali pozadu, když váhali rozloučit se se světem.

"Ale jakož bylo za dnů Noé, tak bude i příchod Syna člověka." (Mt 24,37-40) Noého také Bůh dříve uvedl do bezpečí, nežli dopustil onu živelnou pohromu. Každopádně, vzdor božské obraně, musel Noé přeplout vody potopy. Z tohoto hlediska je zajímavé porovnat Noého zkušenost se zkušeností Enochovou; Enoch chodil stále s Bohem, a proto byl vzat ze země před potopou, aniž prošel smrtí (1M 5,24). Byl to typ věřícího, vzatého vzhůru před soužením. Naproti tomu Noé, zachovaný uprostřed potopy, by představoval svaté z Izraele a z pohanských národů, kteří budou překonávat veliké soužení, jsouce poznamenáni Boží pečeti. O těchto svatých Jan napsal: "A viděl jsem jiného anděla, ... který řekl: Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž nezaznamenám služebníků Boha našeho na čelích jejich!" (Zj 6,2-3).

9. Povolání a vyvolení církve je tajemstvím v Božím plánu se zemí. Končí

se tajemstvím vytržení před tím, než znovu přijde na řadu naplnění prorocství vztahující se na Izrael (Ef 3,3.10; 1K 15,55).

10. Nápadné je zjištění, že žádná epištola (které jsou psány pro církev) nemluví podrobně o velikém soužení. Neznamená to snad, že církev touto dobou neprojde?

11. Podle 2. a 3. kapitoly Zjevení, které se zdají podávat (mimo jiné) přehled různých období dějin církve, vidíme toto: Poslední stav vyznávající církve na zemi je představován církví laodicenskou. Jejím hlavním rysem je sklon k odpadlictví. Nemá rysů věrné, pronásledované církve.

12. Před velkými soudy ze Zjevení vidíme v nebi dvacet čtyři starší, kteří - jak se zdá - představují všechny vykoupené Staré a Nové smlouvy. Tito starší sedí; jsou oslaveni a korunováni před Božím trůnem před počátkem velikého soužení (Zj 4,4).

13. Apoštol Jan má vidění ženy, která porodí dítě - syna, určeného k tomu, aby vládł nad národy prutem železným. Drak - satan se zdržuje před ní a chystá se pohlit dítě, jakmile se narodí; ono je však vyzdvíženo k Bohu a k Jeho trůnu. Žena zatím utíká po poušti, je pronásledována drakem, avšak Bůh ji chrání po dobu velikého soužení, to jest po dobu 1260 dní (Zj 12,4-6; 13-17). Zdá se, že tato žena představuje Boží lid všech dob, který dal světu Mesiáše a církev a posléze svaté velikého soužení. Kristus, raněný na patě satanem, rozdrť satanovi hlavu a je vyzdvíženo do slávy k pravici Božího trůnu; odtud přijde spravovat národy prutem železným (Ž 2,9). Církev je také zobrazována dítětem - chlapcem. Nepřítel cíhá na církev, ona je však vzata vzhůru k Bohu a k Jeho trůnu hned po svém

narození, to jest hned v té chvíli, kdy je celá, v plném počtu a Pán jí dá pravomoc nad národy, aby je spravovala jako On sám, prutem železným (Zj 2, 26-27). Ony tři a půl roku souzení nastanou bezprostředně po vtržení církve. Během této doby rozhněvaný drak povede válku se zbytkem ženiných potomků, "kteří mají svědectví Ježíšovo", jsou to potomci Izraelců a pohané, kteří se obrátí ke Spasiteli za antikristovy vlády.

14. Před bitvou u Armageddonu Pán klade Beránkovu svatbu, na kterou se Jeho nevěsta připravuje. "Radujme se a veselme se a chválu vzdejme Jemu! Neboť jest přišla svatba Beránkova a manželka Jeho připravila se. A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí se a ten kment jsou ospravedlňování svatých." (Zj 19,7-8) Zdá se, že tato příprava na svatbu, tato pravomoc dána církvi, aby se oblékla v roucho spravedlnosti, jest důsledkem toho, co se událo před soudnou stolicí Kristovou hned na začátku vtržení církve (2K 5,10). Teprve potom bude církev oslavena a spojena se svým božským Ženichem, takto ozdobena sestoupí z nebe s Pánem a bude po Jeho boku soudit a kralovat.

15. Kdyby vtržení spadalo do doby velikého souzení, vznikla by otázka, kteří věřící by na zemi zůstali naživu po velikém souzení, aby se stali poddanými tisíciletého království? Je zřetelně řečeno, že v peci onoho souzení se všechen ostatek Izraele obrátí k Pánu Ježíši - jakožto ke svému Mesiáši (Za 12,10; 13,8-9). Kdyby ti obrácení Židé byl vyzdvižení vzhůru zároveň s církvi, nezůstal by žádný, kdo by na zemi hrál roli, zaslíbenou skrze proroky.

16. Že odchod církve znamená počátek velikého souzení, se posléze zdá

být potvrzeno touto myšlenkou: Pavel prohlašuje, že věřící jsou na tomto světě Božími vyslanci, mají naléhavě vyzývat hříšníky, aby se smířili s Bohem (2K 5,20). Když tito vyslanci, jimž bylo uloženo vyjednávat mír a pokoj s Bohem, budou cynicky uráženi a odbývání - jejich vláda je odvolá - a to je počátek války. Konec příměří! Až Bůh odvolá své vyslance, rozpoutá se hrozné trápení, které se obrátí v konečný triumf Jeho věci.

Ze všech předchozích uvedených oddílů se dá usoudit, že vtržení církve se stane před velikým souzením. Každopádně zůstaňme velmi střízliví v tomto bodě a držme se onoho všeobecného dojmu. Bůh nepovažoval za užitečné dát nám přesnější a úplnější údaje o momentu vtržení církve pravděpodobně proto, abychom neusnuli, jsouce si příliš jistými, že unikneme všemu souzení a s tím souvisejícím soudů. Jistěže nás chce povzbudit k radostnému očekávání budoucnosti, když nám zaslíbují jisté vysvobození. Také nám však připomíná, že soud začne od domu Božího a že tento soud může být hrozný. Ti, kteří nevýslovně trpěli za války hladem, pronásledováním a hrůzami koncentračních táborů, se mohli častokrát tázat, zda ono veliké souzení může být ještě horší. Bděmež tedy a modleme se každého času, aby Pán ukrátil dny našeho přečišťování a aby uspišil den našeho blahoslaveného setkání s Ním.

připr. jos

"Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci: ale... budete mi svědky..."

(Sk 1,7-8)

SATAN a jeho působenie

Úvaha, ktorou sa chceme zaoberať je neobvyklá a azda aj zbytočná, tak by sme mnohí povedali. No, pravdou je však to, že ak sme niekomu vyhlásili otvorený boj, tak je veľmi nutné, aby sme poznali jeho bojovú stratégiu. Jeho zbrane a jeho moc, tiež jeho povahu. Slovo Božie nás upozorňuje, že bývame tam, kde je trón satanov. Cirkve Kristova býva tam, kde sa prejavuje jeho moc, a preto je potrebné, aby sme poznali jeho úmysly. Čím viacej budeme o ňom vedieť, tým účinnejšie sa budeme môcť brániť proti jeho útokom.

Kto je vlastne satan? Je to agresívna duchovná mocnosť a vôbec nie rozprávkový "čert" z rožkami a kopytkami. Je Božím a ľudským nepriateľom. Od chvíle nášho znovuzrodenia sme mu vyhlásili otvorený boj a zrušili sme s ním všetky diplomatické styky. Ak máme proti nemu bojovať, musíme ho brať na vedomie, učí sa poznávať jeho bojovú taktiku. Ako nositeľ svetla, "syn rannej zory", má obrovskú moc, nesmieme ju podceňovať. Je skúseným bojovníkom, pokušíteľom, lhárom a vrahom. Vzbúrili sa proti Bohu v plnom vedomí sám, nikto ho na to nenaviedol. Je úhlavným Božím a ľudským nepriateľom, navždy vypadol z Božej milosti a z Jeho spoločenstva. Keď by bol z pekla rebrik do neba, satan by ho prvý použil. Protiví sa všetkému, čo súvisí s Bohom a dobrom. Pán Ježíš pri jednej príležitosti povedal učeníkom: "Videl som padnúť satana ako blesk z neba" (L 10,18). Je teda tu na zemi, aj keď ho nevidíme. Je mocným vládcom - despotom, má tisícročnú prax v po-

kúšaní. Všetku svoju zlosť a moc zamerlal na cirkev Kristovu. Kazí Božie dielo všade tam, kde sa len dá.

Satan má svoj trón na zemi (Zj 2,13). Má svoje kráľovstvá (L 4,5-6). Má svojich anjelov (Zj 12,7-9). Má svojich služobníkov,... má svojich väzňov...

Diabol, ten starý had, čo do svojej podstaty je nesmrteľný, je však premožený Pánom Ježíšom. Pôsobí ako duchovná mocnosť, na zemi, v ríši mŕtvych a v ponebeských oblastiach. Najväčší tlak svojej moci sústreďuje na našu zem a na ľudí. Nevyberá v taktike boja, každý podvod a úskok mu je dobrý, len aby okradol človeka o spoločenstvo s Bohom a urobil si z neho poslušného služobníka. Útok satana je rýchly ako blesk, tvrdý ako kameň a ťažký ako olovo. Bojuje proti jednotlivcovi, zhubne pôsobí v rodine aj v cirkvi, útočí na národy a chce si podmaniť celý svet. Útok proti jednotlivcom: Naviedol Dávida na hriech (2S 24,1). Útočil proti Jozuovi (Za 3,1). Pokúšal Pána Ježíša (Mk 1,13). Vošiel do Judáša (L 22,3). Poviazal ženu na 18 rokov (L 13,16). V rodine Šalamúna povstal satan (1Kr 11,14). Útočí proti národu izraelskému (1Pa 21,1). Chodí po zemi a zvádza národy (Jb 1,6). Zvádza k hriechu aj toho najposlednejšieho a najslabšieho človeka a trúfne si aj na toho najmocnejšieho. Moc satanova dominuje v celom svete a vo všetkých vrstvách ľudí, všade vidieť následky jeho zhubej práce. Každá lešť, vražda, hriech a nepravosť je z neho. Chce pokaziť a zohaviť všetko to dobré a krásne, čo stvoril Boh.

Satan bojuje proti ľuďom aj bázňou smrti, po celý čas života ich drží v agónii strachu. V tomto stave milióny ľudí odchádzajú na večnosť s nevyriešenou otázkou o hriechu a večnom živote.

Iných zase ubezpečuje, že sú dobrí, nábožní, a v tomto stave ich drží po celý život, až príde smrť a odídu na večnosť nesmierení s Bohom, tiež zahynú. A to všetko nie je dost, on sa odváži dnes v dobe milosti vystúpiť až pred Boží trón a žaluje tam na veriacich (Zj 12,10). Aká strašná moc, aký strašný a odvážny nepriateľ je satan. Žiaden človek vo svojej sile sa mu nemôže postaviť na odpor. Každého premôže, každého zotročí a každého si podmaní. Len jeden hrdina, Hrdina udatný sa našiel, postavil sa proti nemu a vyzval ho na súboj. Bol to boj na život a na smrť, ale Pán Ježiš nad ním zvíťazil. Svojou smrťou zahladil toho, ktorý má vládu smrti, to jest diabla (Žd 2,14). Nemohli by sme sa postaviť na odpor satanovi ani my, keby nebojoval za nás Pán Ježiš. Je len jedna rada, ako nad ním zvíťaziť: Poddajte sa Bohu a sprotivte sa diablu i a utečie od vás (Jk 4,7).

Cirkev Pánova bojuje so satanom tvrdý boj, často sme aj porazení, ale nehynieme, víťazíme skrze toho, ktorý nás zamiloval, skrze Ježiša Krista. Boj unavuje, napätie rastie, zdá sa, že žijeme v poslednej dobe. Satan bojuje tvrdo a zúrivo, vie, že má krátky čas. Cirkev bojuje z posledných sil a volá: Ó Pane, kedy už prídeš a vytrhneš svoju cirkev z tohto bojiska? On odpovedá slovom Písma: "A tedy pozhovejte bratia, až do príchodu Pánovho. Lebo ešte málo, máličko a Ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať."

Doba je veľmi vážna, zo všetkých strán "duje" odporový vietor, to sú vplyvy satanovej moci, ktoré nás majú upozorniť, že on je naozaj tu na zemi a veľmi tvrdo bojuje s veriacimi.

Neboj sa malé stádečko, lebo sa zaľúbilo Otcovi nebeskému dať vám kráľovstvo. Pán bdie nad pokojom

svojej cirkvi, vie v akej dobe žijeme a iste zasiahne včas. Boh má všetko vo svojej moci, jeho oči chodia po celej zemi, a pozoruje, čo robia synovia človeka. *Národy sa búria a vymýšľajú márne veci... Ale ten, ktorý prebýva v nebesiach, smeje sa, Pán sa im vysmieva* (Ž 2,4). Nuž, hore hlavy, ty cirkev vyvolená, svätá... Tvoj záver na zemi bude krajší a slávnejší ako bol tvoj začiatok! *A Boh pokoja skoro skrúši satana pod vaše nohy* (Jk 5,7, Žd 10,37, R 16,20).

pk

CAKOV

(Dokončení)

To ale nebylo všechno! Ještě týž den za mnou přišla jedna žena z vesnice a řekla mi, že jí někdo na zahrádce vytrhal mrkev. Měla podezření na náš tábor. Začalo to znovu.

Svolal jsem spolupracovníky a společně jsme se modlili za to, aby nám Pán Ježiš dal moudrost, jak dál. Po zkušenostech jsme nevěřili, že se někdo přizná. Nechal jsem nastoupit celý tábor a sdělil jsem, že dokud se celá záležitost neujasní, nebude táborák.

Vyzval jsem ty, kdo by o tom něco věděli, ať za mnou přijdou do místnosti vedoucího. Ani jsem tam nedošel a už se mnozí hlásili, že o tom něco vědí. Viníci byli opět nalezeni, co je však zarážející, byl mezi nimi i ten, kterého jsem toho dne vyšetřoval.

Znovu zde vidím moc modlitby. Pán Bůh nás slyší a dává nám odpověď. Vidí, co se děje a naprosto jasně pomáhá. Dotýká se srdcí, i těch nejzatrzvelejších.

Druhého dne jsem šel s viníky za poškozenu, aby se jí omluvili. Bylo to pro ně těžké, ale já jsem na tom trval. Žena byla tak dojata, že se rozplakala a

nechtěla žádnou náhradu. I když se stala chyba, lidé ve vesnici mohli znovu poznat, že jsme jiný tábor. Přihodí-li se vám při vašem pobytu něco podobného, mohu na základě této zkušenosti poradit:

a) buďte trpěliví a očekávejte na Pána Ježiše, viník se prozradí,

b) modlete se za to, Pán Ježiš na naše prosby odpovídá, dotýká se srdcí a viníci se přiznávají,

c) stane-li se někomu škoda, omluvte se a snažte se ji nahradit.

Co vám nejvíce pomáhá?

Především Boží milost, protože bez té nejde nic. Tu potřebujeme stále.

Velikou pomocí jsou modlitby. Tím nemyslím jen naše modlitby na pobytě, ale modlitby vás všech, kteří o nás víte a modlíte se za nás. Častokrát se dějí takové věci, že nad tím zůstáváme stát a víme jedno, že za námi stojí Pán Ježiš a mnozí z vás se svými prosbami. Vždyť i apoštol Pavel vybízl: "Bratří, modlete se za nás" (1Te 5,25).

Chtěl bych zdůraznit ještě jednu důležitou věc, a tou je jednomyslnost. Není nic krásnějšího než to, že přebýváme v lásce a jednomyslně. Není to samozřejmost. Nepřítel útočí, ale upřímná a opravdová láska nás vede k jednomyslnosti. Vždyť není nic horšího než to, když se věřící lidé dohadují a to mnohdy i před nevěřícími. Zde si opět připomínám Ž 133: "Aj, jak dobré a utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají... nebo tu udílí Hospodin požehnání i život až na věky." Chci vám všem upřímně poděkovat za vaše modlitby i praktickou finanční pomoc. Díky!

Loni jste psali, že místní obyvatelé přijali příznivě vaši nabídku s křesťanskými písněmi a svědectvími. Jaký je stav o rok později?

Letos jsme udělali opět tuto nabídku a mládežníci zhotovili pozvánky, které spolu s Ethosy rozdali. Také nám vyšla vstříc starostka vesnice a vyhlásila akci místním rozhlasem. Akce se konala, ale přišel déšť a my jsme se museli rozejít. Déšť byl tak prudký, že jsme se schovali pod přístřešek a spolu s námi se schovala jedna dívka z vesnice, se kterou jsme navázali kontakt. Chodila k nám do tábora, a když jsme se rozjžděli domů, dala nám adresu, ať se ozveme, až přijedeme. Na podzim jsme se ozvali a ona spolu s dalšíma dvěma přicházela mezi nás. Díky Pánu Ježiši za každého.

Také nás občas navštěvovala paní správcová se dvěma svými malými děvčátky. Příště bychom rádi tuto děvčátka pozvali na dětský pobyt.

I s ostatními vesničany máme dobré vztahy. Vždyť stačí kolikrát tak málo! Srdečný pozdrav a pár slov.

Co bys řekl těm, kteří chtějí dělat podobnou práci?

Především, že je to krásná práce. Je úžasné přivádět z Boží milosti druhé k Pánu Ježiši. Nechci však ukázat jen jednu část mince. Ta druhá je, že je to práce namáhavá a vyčerpávající. Výsledky mne však znovu povzbudí k pokračování.

Mám radost z toho, že mnozí, kteří se mnou jezdili na misijní pobyty jako spolupracovníci, už sami organizují pobyty. A vás, kteří o tom přemýšlíte, chci pozvat na náš pobyt a mnohé uvidíte na vlastní oči.

Pokud jste prožili na svých pobytech podobné zkušenosti a chcete se s nimi podělit s ostatními, rádi přijmeme vaše zprávy.

Jinak se omlouváme br. V. Pípalovi za "useknutí" textu, k němuž došlo v minulém čísle - red.

Přečetli jsme za Vás...

POSLEDNÍ CHVÍLE NA "ESTONII"

(Z dopisu z Lotyšska - výtah)

... potopení "Estonie" zasáhlo celý náš národ. Liivi Rebane, sestra z našeho sboru, pracovala této noci na lodi a našla smrt v moři. Minulý čtvrtek byla pochována. Máme teď ve shromáždění smuteční dny.

Zůstal po ní manžel a dvě dcery. Stejně jako Liivi i obě její dcery před několika lety uvěřily a byly ve shromáždění v Kěhře pokřtěny. Manžel je stále v zajetí problémů s alkoholem.

Víme, že si Pán Bůh naši sestru Liivi použil jako svědectví. Jedna ze zachráněných žen při potopení lodi vyprávěla - a tato zpráva byla dnes uveřejněna v tisku - že potkala na potápějící se lodi pracovníci personálu, která rozdávala záchranné vesty a hovořila o tom, že jen Bůh může pomoci. Tato žena vyznala, že až do tohoto okamžiku byla ateistkou, teď ale začala myslet na Boha.

Pro naši Liivi platí v pravdě slova Pisma: "Blahoslavení od této chvíle mrtví, kteří v Pánu umírají... odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi" (Zj 14,13).

Řada lidí počala této noci volat k Bohu o pomoc. Na téže lodi byla také skupina žáků biblické školy ze Švédska. Jeden ze zachráněných vyprávěl, že od vyplutí lodě až do noci zvěstovali evangelium a mnozí lidé uvěřili. Můžeme jen obdivovat předivné Boží skutky...

(Podle Fest und Treu 1/95)

ppipr. tp

Z MĚSTA ZEMĚTŘESNÍ KOBE

Díky sdělovacím prostředkům se město Kobe v Japonsku, postižené zemětřesením, stalo středem pozornosti. Je dobré vědět, že v tomto městě žijí také věřící lidé, a není neúžitečné dovědět se o tom, jak tyto chvíle prožívali. Tuto přírodní katastrofu a okolnosti kolem ní nám přibližuje článek manželů Beckových, kteří žijí a pracují v Japonsku a kteří měli příležitost hovořit s postiženými.

Přesně 10 hodin před katastrofou jsem opustil město, píše G. Beck. Po tři dny jsem tam směl kázat Boží slovo. Celkem 30 osob na čtyřech různých místech vzývalo jméno Páně, protože se dotekl jejich srdcí. Pán učinil tento div, protože bratří věřili, že pro něj není nic nemožného a počítali v modlitbách s jeho zásahem. Více než mohla vyjádřit slova, mluvily zářící oči těch, kteří směli prožít, jak jejich příbuzní byli v okamžiku proměněni.

Kobe je obrovské pole zralé ke žni - to byl můj dojem. O několik hodin později byla značná část města v ruinách. První zprávy hovořily o větším otřesu na ostrově před Kobe, který si vyžádal jednu oběť na životě. Ve skutečnosti to byly tisíce mrtvých a nikdo to nevěděl.

Shromažďovací sál, který bratří měli pronajat již řadu let, a ve kterém ještě před několika hodinami bylo shromážděno přes 250 vykoupěných, se zřítíl. Není možné, aby se věřící takto zase sešli. A tak se rozptýlení věřící scházejí v několika domech. Do některých čtvrtí nejezdí tramvaje. Kobe je město s asi

1,4 milionem obyvatel. Jeho jméno znamená *Boží dveře*. Kdo mu asi dal takový název?...

Bratr *Tkejima* z Ósaky měl velkou starost o věřící. Označil Kobe za Sodomu a Gomoru a zemětřesení za výzvu spícím věřícím. *On je Pán!* To On jedná, On má vše nejen ve svých rukou, nýbrž dokonce sleduje určitý cíl. To bylo tomuto bratru rázem jasné, že *"jest nám již čas ze sna se probudit!"* (Ř 13,11)

Vdova *Ishibashi Kimiko* bydlela v nejhůře postižené části Kobe. Velká skříň se zřítíla na klavír a obě pod ním ležící děti byly zde zázračně skryty, Pán nad nimi držel svou ochrannou ruku.

Vykoupení museli utrpět hmotné škody, ale nikdo nebyl zraněn. Část jich byla evakuována a bydlí t.č. u věřících anebo příbuzných, ale vědí, že Pán o nich ví. Jejich postoj je tento: Teď je to v pořádku. Jejich největší touhou je být svému Pánu k dispozici více než kdykoliv dříve.

Až dosud snad nikdo neuváděl do souvislosti město Kobe a zemětřesení. V Kobe bydleli nejbohatší a nejznámější lidé, bylo to překrásné a bezpečné město. Hlavní otřes trval 5 sekund a druhý pouhé 4 sekundy. Následkem toho zemřelo přes pět tisíc lidí a ne-sčítený počet má holé ruce. Jaká síla se zde uvolnila! Kdyby se tato síla projevila v nás, věřících, to by se děl zázrak za zázrakem. Pro našeho Pána není nic nemožného. V Mt 17,20 je napsáno: *"Budete-li mít víru jako zrno hořčičné, dite hoře této: Přejdí odtud tam, i přejde, a nebude vám nic nemožného."*

Zemětřesení otřáslo lidmi. Byla potřebná vnitřní obnova, nové pokání a vědomé odevzdání se. V postižené oblasti ví každý, že neexistuje bezpečné místo. Nikdo už nemluví o bezpečné dráze nebo silnicích. Nikdo neví, zda

nebude za pár hodin žebrákem. Nemáme zde místa zůstávajícího. Spoluvykoupení v Kobe vyznávají: Jeho přítomnost nás činí šťastné. Jak jsme bohatí, smíme-li znát Pána Ježíše a mít výsadu žít ve věčnosti!

Hledají se revolucionáři, kteří už nechtějí žít sami pro sebe, ale pro Toho, který je vykoupil svou krví. V takových se chce mocně dokázat jako živý Bůh.

(Podle Fest und Treu 1/95)

Oba články mají něco společného a něco, čím se liší. To společné je přírodní katastrofa, která může přijít naprosto neočekávaně. Jsme proti ní zcela bezbranní. Týká se všech lidí, ať už věřících či nevěřících, bohatých či chudých, starých či mladých.

To odlišné je, jaký osud postihl věřící. V prvním případě, na Estonii, věřící sloužili svému Pánu až do chvíle své smrti. Možná se nám zdá být předčasná (jako v případě studentů biblické školy), možná se nám zdá být krutá. Ale Pán Bůh byl s nimi i v údolí stínů smrti. V Japonsku věřící od smrti uchránil. Proč? Možná proto, že je třeba, aby těmto lidem, kteří ztratili své hmotné zázemí, měl kdo povědět o tom, že život je více než hmotná zajištěnost. Jedno je jisté: Pán Bůh je svrchovaným Pánem života i smrti. Nikdo mu nemůže předepisovat, zda má někoho zachránit před smrtí nebo ne. A nikdo, ani věřící člověk, si nemůže říci: mně se nemůže nic stát. Může. Je však velmi vzácné, může-li být naší připraveností ke službě oslaven náš Pán. tp

"Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo Ty se mnou jsi..."

(Žalm 23,4)

Neuznáváte Marii za Pannu, ctíte ji jako Matku Boží? Měla více dětí, nebo jen Ježíše? Katolíci tvrdí, že sourozence neměl, jen sestřenice a bratrance a říkali si bratři a sestry.

Výchozí bod: Ve své víře vycházíme z Písma svatého, ne z lidských vývodů a úvah, které umožňují dojít i k těm nejfantastičtějším závěrům.

Zrození Ježíše Krista nastalo jedinečným způsobem. Byl počat z Ducha svatého (Mt 1,20; L 1,26-35), nenarodil se na základě přirozeného styku muže a ženy. Marie počala jako panna, aby se naplnilo proroctví Iz 7,14: "Proto sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne a porodí syna a nazve jméno jeho Immanuel (s námi Bůh)." Pán Bůh je Stvořitelem všeho, proto pro něho nebyl problém vyvolat početí mimořádným způsobem (takovým maličkým "důkazem" v přírodě je případ u včel, kdy zahyne královna. Jedna z dělnic pak snese několik neoplozených vajíček, z nichž s narodí nová královna).

Co však nelze z Písma dokázat a co považujeme za lidskou spekulaci, je tvrzení, že Marie zůstala pannou po celý svůj život. Je nutno si uvědomit, že toto je lidské tvrzení, ne učení Písma svatého. Marie jednak prodělala zcela normální porod, jednak poznámka v Matoušově evangelii (1,25) "*ale nežili spolu (řecky "nepoznal ji") dokud neporodila svého syna*" dává tušit, že po narození Páně spolu Josef s Marií žili jako muž a žena. Jinak by tato slova nedávala smysl.

Dále je dobré si povšimnout, že v případě narození zvláštních dětí (jako např. Samson nebo Jan Křitel) dal Pán Bůh matkám jasné pokyny, co mají dělat. Nikde však nečteme o tom, že by

Marie dostala pokyn k celoživotní hlavní abstinenci!

Dále je velmi sporné a zavádějící používat termín "Matka Boží", "bohordička" apod. Tyto termíny v Písmu nejsou. Rovněž nikde nečteme o tom, že by Marie měla nějaké výsadní postavení, kromě toho, že jí byla dána milost přivést na svět Spasitele. Rozhodně neměla žádné výsadní postavení v životě prvotní církve. V rozsáhlém popisu života prvotních křesťanů, v knize Skutků, je zmínka o Marii pouze jednou, a to jen okrajově. Nemáme v Písmě ani jedinou známku, že by se za ní apoštolové chodili radit, ani ji nežádali o přimluvu u svého Syna, který vstoupil na nebesa. To vše začalo až teprve vznikem mariánského kultu, který v Písmě obsažen není. Nikde v Písmě totiž není proroctví, že se na Marii budou lidé obracet jako na přimlůvkyni či "orodovnici" u Syna a chybí tam také jediný příklad toho, že by tak první křesťané činili.

Z tohoto hlediska je nepodstatné, zda Marie měla či neměla další děti. Věřím tomu, že je měla, protože to tak čtu v Biblii (Mt 12,46-50, 13,55-56, Mk 3,32-35; 6,3; L 8,19.20; J 2,12; 7,3.5 a Sk 1,14). Nehodlám však o tom disputovat s katolickými teology, kteří tvrdí, že nešlo o bratry a sestry, ale vlastně o bratrance a sestřenice. I to je možné, i když je to pro mne osobně nepravděpodobné, navíc mi to silně připomíná výrobu "důkazů" hovořících ve prospěch "mé" verze.

Kéž nás Pán Bůh chrání před vytvářením mýtů, o kterých Boží slovo nehovoří. Zavádějí totiž od toho, co je podstatné, aby totiž člověk si uvědomil svou hříšnost, činil pokání a věrou přijal Boží spasení, připravené v oběti Ježíše Krista na kříži. tp

Křesťan a Mária, matka Pána Ježíša Krista

V dnešnej dobe sa osoba, poslanie a domnelé zjavenia Panny Márie dostávajú do centra intenzívneho záujmu. Túto skutočnosť pozorujeme nielen u nás, ale i v iných krajinách. Nepochybujeme o úprimnosti ľudí, ktorí sa k nej modlia. Mnohí veria, že svojimi zjaveniami vyzýva ľudstvo k pokániu a k modlitbám. Je to však skutočne ona, kto sa zjavil v Guadalupe, Lurdoch, Fatime či v Mežugorji? Do akého svetla vrhá Božie Slovo mariánsky kult?

Náš postoj i vzťah k Márii musí byť založený na svedectve Písma. Boží Syn, Udatný hrdina a Učiteľ sa v pokúšení na púšti (Mt 4,1-11) neodvážil čeliť nepriateľovi svojimi skúsenosťami, vlastným vysvetlovaním, svojou úprimnosťou, ale Písmom, čo plne postačilo. A pritom ešte nemal k dispozícii ani celú Bibliu. Trikrát rieši svoju situáciu slovami: "Je napísané..." Každý, kto skutočne miluje pravdu, jedná podobne. Tak jednal Pán Ježiš, apoštolí, a musíme tak jednať i my. Prostredníctvom mariánskeho kultu sa s Máriou stretávame ako s Prostredníčkou a Orodovníčkou, ktorej mnohí pridali i tituly Spoluvykupiteľka, Nepoškvréné srdce, Nanebevstúpená Kráľovná nebies atď.

Čo by nám na to povedal apoštol Ján?

Je známe, že Mária odišla po Kristovom ukrižovaní bývať k milovanému apoštolovi Jánovi. Jeho mal Ježiš zvlášť obľúbeného a preto mu aj svoju matku

dôverne zveril. Nevieame ako dlho bývala v jeho domácnosti, ani ako ďalej pokračoval jej život. Vieme však, že Ján žil zo všetkých apoštolov najdlhšie a napísal okrem evanjelia ešte 3 epištoly a Zjavenie. Nie je podozrivé, že na Máriu ani slovom nespomína ani v jednom z týchto písomných dokumentov? Ako je možné, že na milujúcu Ježišovu matku, ktorá mu bola zverená, nemá jedinej spomienky? Ján píše o množstve pozhnaní, ktoré kresťania vlastnia. No ani tam, kde píše o kresťanskom spoločenstve s Otcom a jeho Synom, Pánom Ježišom Kristom (1J 1,3), o Márii mlčí. O spoločenstve s "Orodovníčkou" Máriou nikdy nič nepočul, ani nič tomu podobného nevidel v mimoriadnych víziách Zjavenia do budúcich vekov.

Ako mohol apoštol "lásky" zabudnúť na tú, ktorá porodila Pána Ježíša? Svoju druhú epištolu venuje istej matke a jej deťom. Všetci si svet a ľudí okolo seba. Povzbudzuje ich, aby zostávali v čistej pravde a láske. Za vzor, podľa ktorého by mali žiť a chodiť, im predkladá slová, ktoré počuli od počiatku (2J 4,6). Prečo nám Ján nepribližuje Máriu ako vzor hodný nasledovania aspoň tu, kde by sme to najviac a právom očakávali? "Mŕtvolne ticho" o Márii nie je ľudským mlčaním. Je Božím výkričníkom a dôkazom skutočnosti, že Máriine poslanie vzhľadom na nás sa navždy skončilo. K nášmu duchovnému životu s Bohom a Jeho Synom Pánom Ježišom ako i k nášmu plnému kresťanskému spoločenstvu v láske a pobožnosti nemôže Mária nič dodať ani nič odobrať.

Čo hovorí o Márii celý autorský kolektív biblických epištól?

Nič. 21 biblických epištól sa otvára i zatvára bez jedinej zmienky o Márii. "Matku ustavičnej pomoci" nepoznajú.

I najodvážnejší biblický expert ju tam bude márne hľadať. Dočítame sa, ako nám v živote svätoslúžia dokonca i anjelské bytosti (Žd 1,14), ako sa za nás po pravici Otca prihovára Syn Boží, náš Veľkňaz, ako pri nás a v nás pôsobí Svätý Duch a čo všetko nám poslal Pán Boh i prostredníctvom svojho živého Slova, Biblie. Jednotlivé kúsky obrazovej skladačky našich bohatstiev v Kristu a jeho dokonalého spasiteľného diela sedia tak "tesno" jeden vedľa druhého, že populárnu predstavu o Márii sem môžeme len násilne vtisnúť na úkor inej skutočnosti. Na základe Biblie sa Mária nemá do spasiteľného diela Pána Ježiša Krista čo miešať. Jej poslanie skončilo tým, že Pána Ježiša blahoslaveným spôsobom porodila a vychovala. Zsvätenie sa Nepoškvrnenému srdcu Panny Márie je vec protibiblická. Apoštol Pavol duchovnú príslušnosť k Márii zakazuje. Zakazuje ju voči Apolovi, Pavlovi a Kéfašovi. Žiadnemu človeku nesmieme vyznávať duchovnú príslušnosť (1K 1,12), pretože toho je hodný len Pán Ježiš Kristus.

Čo hovoria o Márii evanjeliá?

Venujú jej pozornosť iba natoľko, nakoľko je to potrebné pre osvetlenie Kristovho života. Je zaujímavé, že nikde si nečitáme, žeby Pán Ježiš oslovoval Máriu ako matku. Určite ju tak v súkromí oslovoval, pretože mu bola milujúcou ľudskou matkou. Ale aby nás ani táto skutočnosť nezviedla k oslovovaniu Márie ako "Matky Božej", sám Duch Svätý sa postaral o to, aby sme vo vdýchnutom Božom slove nenašli ani jeden takýto ľudský vzor z jeho rodinnej situácie a nie ešte duchovný titul Matky Božej, ktorý by si mala Cirkev privlastňovať.

Na verejnosti je Mária pre Pána Ježi-

ša v každom prípade len "žena" alebo jej žiadny titul nedáva.

Čo nám veriacim odkazuje Mária sama?

Jediný príkaz Márie, o ktorom si čítame v celej Biblii, znie: "Keby vám povedal čokoľvek, urobte." (J 2,5). Ako kresťania tento jediný príkaz z jej úst poslúchame dokonale a tým si ju ctíme viac než všetci ostatní. Ona nás vyzýva k tomu, aby sme zamerali svoju pozornosť na Pána Ježiša, na jeho slovo, na jeho osobu a nie na ňu. Toto je jediná vec, ktorú nám odkazuje a svoj odkaz nikdy neodvolala. Je lepšie poslúchať túto radu z jej úst, než jej niečo obetovať podľa našich predstáv.

Ďalší výrok z jej úst znie: "Lebo hľa, odteraz ma budú blahoslaviť všetky pokolenia" (L 1,48). Žiadna metóda biblického výkladu nepovoľuje názor, žeby tu Mária niečo prikazovala alebo snád vyzývala všetky pokolenia k jej oslavovaniu či dokonca k modleniu sa k nej. Jej slová sa naplnili v tom, že blahoslavený príbeh o narodení Pána Ježiša jej prostredníctvom sa dostal do evanjelií, ktoré si radostne čítajú ľudia vo všetkých končinách sveta. Čo znamená "blahoslaviť" Máriu? To isté, čo znamená blahoslaviť iného žijúceho človeka. Odpoveď nám dáva Pr 31,28, kde je použité to isté slovo v súvislosti so statočnou ženou: "Jej synovia povstávajú a blahoslavia ju, i jej muž a chváli ju..." Blahoslavenie Márie teda nikdy neznamená pripisovať jej božské vlastnosti, skláňať sa pred ňou v božskej alebo polobožskej úcte, alebo sa k nej dokonca i prosebne modliť. Biblického blahoslavenia je na základe Písma hodná každá statočná žena. Máriina tičnosť, pokora a poslušnosť sú naším vzorom. K svedectvu Božieho slova však nesmieme nič pridať, ani nič

z neho odobrať. Je to zakázané (Zj 22, 18.19). Každý taký prídavok je len výplodom ľudskej fantázie.

Čo by nám o Márii povedal sám Pán Ježiš Kristus?

"Ježiš jej povedal: Čo mám s tebou, ženo? Ešte neprišla moja hodina" (J 2,4). Toto hovorí tesne pred vykonaním svoj prvého zázraku, ktorým sa malo otvoriť jeho zázračné pôsobenie na zemi. Pán Ježiš pozná svoj čas a preto sa ani svojou matkou nedá prenáhliť. "Čo mám s tebou, ženo?" znamená: "Nemáš nárok ani právo miešať sa do mojej spasiteľnej práce." A výrokom: "Ešte neprišla moja hodina," jej vysvetľuje, že svoje divotvorné poslanie "odštartuje" podľa Božích hodín - nie podľa jej predstáv, rady či pocitov. Všimneme si dôležitý fakt, že len po tom, čo sa Mária vzdala svojej autority a zasahovania do jeho práce a až keď išla nabok (v. 5), urobil Pán Ježiš zázrak. Nie skôr. Keby bol premenil vodu na víno na výzvu Márie, keby ju pritom nebol i napomenul, a keby ju nebol odsunul z našej pozornosti nabok, tak by sme si mohli namýšľať, že má právo zasahovať do Spasiteľovho posolania. Je zaujímavé, že nikde v Písme nevidíme, žeby k Márii prehovoril na verejnosti z vlastnej iniciatívy.

"Smysl všech mariánských zjevení byl vždy ten, že Panna Marie - prostřednice mezi Bohem a lidmi - stále nabádala a vybízela lidstvo k obrácení, k pokání, k modlitbě i k půstu..." (Časopis Naše rodina č.44, článok Výzva z Medžugorje.)

Koľko prostredníkov je medzi Bohom a ľuďmi? "Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš" (1Tm 2,5). Kde je v tom Mária? V čom by spočívalo jej oprávnenie, aby bola prostredníčkou? Definícia

je vo v. 6: "V tom, že dal sám seba ako výmenné za všetkých..." Či na kríži zomierala žena, Mária? Alebo boli snád obaja spolu na dreve pribití? Ak je prostredníčkou medzi Bohom a ľuďmi Mária, tak Pán Ježiš bol zbytočný alebo nedostatočný. Keby aspoň zomrela v ten istý deň, ako Pán Ježiš, chápali by sme pokušenie pripisovať jej účasť na vykúpení. Aké "výmenné" dala Mária za všetkých? Dala svoju krv? Tu spočíva oprávnenie k titulu Prostredník - ten kto dal "sám seba" za nás ako výmenné. Výraz prostredníčka alebo dokonca Spoluvykupiteľka je protibiblický. Áno, bola poslednou osobou v dlhom refazci vyvoleného mesiášskeho rodu. Lenže na refazci, na ktorom prorocky visel i príchod Kristov, bolo i mnoho iných, na ktorých bola Mária rodovo napojená. Ktorý z článkov refaze je najdôležitejší? Koľko článkov refaze sa musí pretrhnúť, aby sa proroctvo o Kristovom príchode zrušilo? Mali by sme preto aspoň čiastočne oslavovať všetky osoby v mesiášskom rode?

Pomáhajme Matke Božej modlitbami, obetami, pôstom, aby priviedla k pokániu a k spáse mnohých ľudí. Svojimi zjaveniami vyzýva, upozorňuje, prosí, varuje, radí, povzbudzuje, napomína.. (Typické výroky z literatúry.)

Nie je Božia vôľa, aby Mária niečo podobné konala. To nie je, ani nebolo jej poslanie. Ona nemá čo vyzývať a nabádať ľudí k obráteniu a pokániu v nejakých zjaveniach. V Biblii je napísané: "Ale keď príjde on, ten Duch pravdy, uvedie Vás do každej pravdy" (J 16,13). Žeby tu snád Pán Ježiš Kristus zabudol na Máriu? Jasne tvrdí, že nás tento Duch svätý bude uvádzať do každej pravdy, teda nielen do tých najdôležitejších právd, ale do každej.

Pre Máriu teda žiadna ďalšia pravda nezostáva, ktorú by sme potrebovali.

Je to Duch svätý a nie iné dodatočné bytosti, ktorým bola táto pravda zverená. Ten dokonale nahradil Kristovo miesto po jeho 33 ročnom prechodnom pobyte na zemi. Je to tak, ako keby sme tu mali samotného Pána Ježiša Krista po našom boku, keď žijeme v spojení s jeho slovom a jeho Duchom. Mária nemá právo Svätému Duchu dopomáhať v jeho diele, pretože hlbiny ducha môže poznať len On. V Starom zákone bol raz človek, ktorý chcel Pánu Bohu dopomôcť, aby nepadla truhla zmluvy a za to zaplatil životom. Je lepšie poslúchať než obetovať, či úprimne sa miešať do toho, do čoho nás Boh nezýva.

Boháč v pekle túžobne prosil, aby otec viery Abrahám, náš vzor, poslal Lazara do jeho domu, k jeho 5 bratom a by im dôrazne svedčil, aby sa nedostali do miesta múk, kde bol on (L 16,28). Ale Abrahám odpovedá: "*Majú Bibliu (pisomné odkazy Mojžiša a prorokov), nech tých počúvajú... Ak nepočúvajú Mojžiša a prorokov (Bibliu), neverili by, ani keby niekto vstal z mŕtvych a šiel ich presvedčať.*" Inými slovami - nie je možné, aby niekto trebárs i svätec vzkriesený z mŕtvych, či iná bytosť z neba, priviedla k obráteniu, či náprave niekoho, komu nestačí Božie slovo samotné. Komu nestačí Božie slovo, ani mimoriadne zjavenia Panny Márie nepomôžu.

Skutočná Mária, matka nášho Pána Ježiša Krista, sa nezjavuje. Nikdy by nedopustila, aby ľudstvo obracalo pozornosť na ňu, ale na Krista. Pravá Mária nikdy nedopustí, aby sa niekto pred ňou klaňal v bohoslužobnej úcte. Nikde v Božom slove to Pán Ježiš nedovolil. Pravý opak tu platí. Keď sa stalo, že

ľudia upútavali svoju pozornosť na ňu, hneď zasahuje, dáva ju nabok a ich pozornosť obracia na Slovo. O správnosť či nesprávnosť Máriiných výrokov sa tu vôbec nejedná.

Čo by povedala o Márii nemenovaná žena zo zástupu v Lukášovi 11,27?

Istá žena pozdvihla svoj hlas k Pánovi a hovorí: "*Blahoslavená tá matka, ktorá ňa porodila a prsia, ktoré si požíval!*" Čo myslíte, ako na to reaguje Pán Ježiš? Čo na to môže povedať ten, ktorý žil pod srdcom svojej matky Márie 9 mesiacov? Aké jej dá teraz pred všetkými ľuďmi svedectvo o Máriinom poslaní? Má jedinečnú príležitosť do celého sveta prehovoríť o tom, čo znamená mať osobný vzťah s Máriou. Čítame si snáď "Ó, žena, len sám Pán Boh ti túto pravdu mohol zjaviť! Matka, ktorá ma nosila pod srdcom je nad všetky matky ľudstva. Mať s ňou spojenie, tento úzky duchovný i pokrvný vzťah je vrcholové šťastie. Áno, i vašou matkou túži byť..." Ďaleko od jasných lúčov Božej pravdy je takéto zmyšľanie. Pán Ježiš jej povedal: "*Skôr, blahoslavení sú tí, ktorí počujú Božie slovo a zachovávajú ho!*" Inými slovami: Aj keby ňa Mária sama porodila a mal by si dosiahnuť taký vzťah s ňou, aký mám ja, vyšším šťastím pre človeka je, keď má možnosť počuť Slovo Božie a žiť ho. Ani Márii nič neosoží, že ma porodila, ak jej najvyšším šťastím a blahoslavenstvom nie je prijímanie Božieho slova a jeho zachovávanie.

Pán Ježiš i tu dáva svoju matku nabok a jasne kladie väčšie blahoslavenstvo na Slovo Božie než na svoju matku. A k tomu vyzýva všetkých, ktorí by sa chceli pozeráť na Máriu, ako sa na ňu pozerala i neznáma žena zo zástupu.

Čo by nám o Márii povedal anjel Gabriel?

Prichádza k nej a oslovuje ju slovami: "*Raduj sa, obdarená milosťou! Pán s tebou, ty požehnaná medzi ženami!... našla si milosť u Boha*" (L 1,28.30). Mária sa stáva predmetom nezaslúženého daru - milosti Božej. Ona nedostáva žiadnu odmenu ani mzdu za dobré skutky či príkladný a tichý pobožný život. Keby to bola odmena za niečo, čo vykonala, alebo nevykonala, alebo čím bola, či nebola, tak to by už nemohla byť milosť. Mária našla milosť u Boha. Boh zdrojom tej milosti bol, a nie človek Mária. Mária mohla už len prijať hotovú a samým Pánom Bohom naservírovanú milosť.

V najstarších rukopisoch Písma časť Gabrielovho výroku "ty požehnaná medzi ženami!" vôbec neexistuje. Ale aj keď ho prijímame, nečítame si, že Mária je požehnaná nad ženy, nad svoje žensstvo a človečenstvo. Je stále len ženou medzi ženami, len človek a ním aj zostáva v bytostnej potrebe Spasiteľa. Nie je a nikdy nebude super-ženou. Sama vyznáva radostnú skutočnosť, že Boh je jej Spasiteľom (L 1,47). Spasiteľa potrebuje len ten, kto zhrešil a potrebuje vyslobodenie. Nebeskí anjeli, ktorí nikdy nezahrešili, Spasiteľa nepotrebujú, lebo ich nemá z čoho vykúpiť či spasíť. Ani mu taký titul nedávajú. Pavol o nepoškvrnenom srdci Máriinom nikdy nič nepočul. Všetci ľudia zhrešili (R 3,23). Ak existuje výnimka, Pán Boh nám ju očividne zjavil, aby neboli dohady. Pán Ježiš tou výnimkou je jediný. Ostatné výnimky vylučuje Písmo.

Naše srdcia na modlitbe oslavujú nášho živého a milujúceho Pána Ježiša Krista i za tichú a pobožnú Galilejčanku Máriu i za vzor, ktorým nám je. Ale

modliť sa k nej a oslavovať ju, je zakázané samým Pánom.

Čo hovoria o Márii proroci?

V 1M 3,15 je prvý prorocký náznak, že Spasiteľ sa narodí zo ženy. Tou ženou je Mária. Izaiáš o nej hovorí ako o panne... (Iz 7,14)

Cieľom prorokov však nebolo pripravovať ľudí na príchod Márie na našu zem, ale Krista, ktorý je Boh od večnosti. Ona je do proroctiev zasadená len ako jeden z mnohých ďalších prorockých ukazovateľov na Krista. Či snáď za to, že proroci už stáročia pred Kristom predpovedali zradu Pána Ježiša za 30 strieborných, by sme mali Judáša oslavovať a byť mu vďační? Aj nás si Boh ešte pred vekmi a pred založením sveta vyvolil a predurčil k synovstvu (Ef 1,4.5). Prorocké predurčenie alebo biblické predpovede na osobu ešte nikoho neopravňujú k tomu, aby sme takú osobu oslavovali.

Márii vďačíme za verné a poslušné spĺnenie poslania, ktoré jej Boh dal. Ak si Mária však zasluhuje viac pocty, prečo ju o ňu ukracuje Písmo? Nedomýšľajme si, že spása visela len na tom, či Mária bude alebo nebude súhlasiť s týmto plánom (L 1,38). Veď kto by nesúhlasil, keď všetky izraelské dievčatá v rode Dávidovom len o tom snivali, po čom aj bytostne túžili? A zvlášť, ak sa za takouto milostou skrýva taká nesmierna sláva a veľkoleposť, akú jej v duchovnej slepote vzdávajú nesčíselné milióny jej nasledovníkov? Pán Ježiš povedal: "*Blúdite, lebo nepoznáte Písmo*" (Mt 22,29).

Čo by nám o Márii povedali bratia Pánovi, jej vlastní synovia?

Mária a jej ďalší synovia hľadajú možnosť prehovoríť s Pánom Ježišom (Mt 12,46-50). Vyčkávajú na neho, ale On nereaguje. Venuje sa vyšším du-

chovným cieľom. Mária stojí mimo. Jeho nevlastní bratia stoja mimo. Na svedectvo vlastnej rodine, jeho bratom, jeho matke, ale i všetkým, ktorí sa o Máriu zaujímajú viac než Božie slovo dovofuje, odpovedá: "Kto je moja matka, a kto sú moji bratia?" Vztiahne svoju ruku na svojich učeníkov a povie: Hľa, moja matka i moji bratia! Lebo ktokoľvek by činil vôľu mojho Otca, ktorý je v nebesiach, ten je mojim bratom i sestrou i matkou." Tak sa jeho celý komentár o Márii končí. Musí ju znovu a znovu dávať nabok a do úzadia. Mohol to urobiť nejako zreteľnejšie? Reč Božia je i tu jasná, pretože o nebezpečí, ktorému dnes hovoríme mariánsky kult, vdychnuté Božie slovo už vtedy dobre vedelo. Neexistuje v Písme jediný prípad, žeby Pán Ježiš svoju matku akýmkoľvek spôsobom vyzdvihol, zveleboval, položil pred náš zrak ako vzor. To by nám dosvedčili nevlastní bratia Pána Ježiša i Písmo. Prečo asi?

Čo znamenajú zjavenia Márie v Medžugorji a inde?

Niet jediného biblického náznaku, žeby to mohla byť tá pravá Mária, matka Pána Ježiša. Všetko nasvedčuje o opaku. Je zaujímavé, že katolícki veriaci sa obracajú na pápeža a na najvyšších cirkevných predstaviteľov, aby vedeli, aké stanovisko zaujať voči týmto zjaveniam. Takmer jedna miliarda katolíkov očakáva na oficiálne stanovisko k týmto zjaveniam. Či skúmanie duchov a rozlišovanie zlých vízií od dobrých patrí len najvzdanejším teológom? Rozoznávať duchov je povinnosťou každého kresťana. Ak tá pravá Mária plače, ako sa hovorí, že vizionári ju vidia v poslednej dobe plačúcu a smutnú, tak plače práve preto, že ľudstvo neuposlúchlo jej ra-

du: "Keby vám povedal čokoľvek, urobte!" (J 2,5). Ak blúdi v tejto veci človek, tak len preto, že nepozná Písmo (Mt 22,29).

J. Abrman, ml.

Má jsi

*Milý můj jest bílý a červený,
znamenitější nežli deset tisíců jiných.
Vešel jsem s mlouvou s tebou
a tak jsi má učiněna.
(Pís 5,10; Ez 16,8)*

V zažloutlé stránky rozlitá
svatební píseň šumí z dávná:
Královská dcero, zavítá
do zlata, uvnitř všechna slavná!

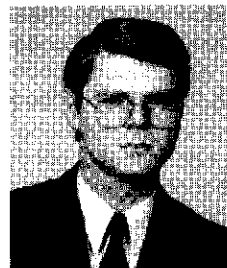
V tvou slávu rád by starý had,
co syčel v patách cestou z ráje,
nevěry jed chtěl nakapat!
Nevěře nevěř, sláva tvá je,

královská dcero, zasnubním
prstenem z krve obepjatá.
Rozkvete den a sláva s ním,
slunce už svítí na poupata.

Ve vrapech roucha zaschlý prach
úpaly strastí žárem smyly?
Blíží se k tobě po hvězdách
slibů On, červený a bílý...

Marie Rafajová - Pod křídly (1951)

*Tobě jsem se svěřil cele,
proto vždy se těším směle:
naše cesty dřív neb déle
dobře skončí, jak On chce.*

Misionářem doma

Slyšíme-li slovo misie, představíme si daleké kraje, exotickou přírodu a domorodé obyvatelstvo. Ale ono to může být i docela jinak, jak nám ukáže i náš rozhovor s bratrem Vladimírem Azorem ze Zvolenu, kterému jsme položili několik otázek:

Na cestě s těšínským pěveckým sborem jsme se v holandském Emmenu dověděli od bratra Muldera, že tě sbor v Emmenu "adoptoval" a že tě chce mít jako svého misionáře na Slovensku. Můžeš nám povědět, jak tě Pán Bůh přivedl k těmto bratrům a jak k tomuto rozhodnutí došlo?

Ako ma Pán Boh privedol k týmto bratom? Tak zvláštne, ako to len On vie. O Holandsku som vedel, že je to krajina tulipánov, vodných kanálov či veterných mlynov a pravdu povediac som nikdy nepočul, že sú tam bratské zbory. Bratia z Holandska toho o Slovensku vedeli ešte menej. Keď sa s nimi pri nejakej príležitosti stretol brat Lubo Vyhnanek, bolo pre nich vraj objavom, že existujeme. Pretože podporujú misiu a majú vlastných misionárov na viacerých miestach sveta, nebola im vzdialená realizácia myšlienky pomôcť objavenému Slovensku. Otázkou bolo ako. Usúdili, že je pre nich po všetkých stránkach výhodnejšie podporiť niekoho z našej krajiny, ako sem k nám vyslať misionára od nich. Ako v tej dobe už uvoľnený pracovník na diele Božom som im mal poslať životopis a nejaké údaje o sebe a rodine. A tak sme celá rodina cestovali do Holandska. Nie však naozaj, iba na rodinnej fotografii a v myšlienkach, akí sú to vlastne ľudia, ktorí sa o nás tak zaujímajú. Po čase prišla odpoveď, že ma Filadelfia (ro-

zumej nadácia bratských zborov v Holandsku), tebou povedaná, adoptovala za svojho misionára. Medzi tým vznikla na Slovensku v rámci našich zborov sociálno-charitatívna nadácia Élim, ktorej cieľom je v súčasnej dobe výstavba domu dôchodcov vo Zvolene. Ale o tom inde na stránkach ŽS. Jej správna rada spolu so mnou sa potom na základe pozvania bratov z Filadelfie zúčastnila krátkej návštevy niekoľkých zborov v Holandsku a výročnej konferencie ich nadácie. Dostalo sa nám veľmi milého prijatia a všade, kde sme prišli sa opäť potvrdilo, že láska Kristova nemá hraníc. Na konferencii som bol predstavený ako ich pracovník s tým, že sa bratia zaviazali rok prispievať na živobytie mojej rodiny. Spomínaná návšteva sa uskutočnila v marci 1993. Svoju podporu potom potvrdili pre minulý a aj tento rok.

Co to znamená být misionářem? Můžeš nám popsat, co to obnáší?

Čo znamená byť misionárom? No, nezapasím s aklimatizovaním sa v trochoch ani s bojovo naladenými ľudozrútmí. Pracujem totiž na našom Slovensku, medzi našimi ľuďmi. Niekedy je však asi ťažšie sa k nim priblížiť so slovom evanjelia. Ale neviem, či v pravom slova zmysle obstojí pre mňa pomenovanie misionár. Holandskí bratia chcú, aby som ako predtým pracoval v zboroch a ponechávajú pracovnú náplň na

našich bratov či presnejšie na to, ako ma povedie Duch Svätý. Štvrtročne im posielať správu o mojej práci. Nie je to pre nejakú kontrolu, ale aby sa mohli za mňa a konkrétne veci modliť. A odpoveď na druhú časť otázky? Prináša to niekedy aj menšie ťažkosti vyplývajúce z nepochopenia. To však patrí k životu. Často si spomínam na jednu skúsenosť spred mnohých rokov. Navštívil nás brat Grunbaum z Anglicka. Keď pri našej škodovke zaparkoval svojho forda, s úsmevom som mu navrhol výmenu. Aj on sa usmial a povedal, že súhlasí. Ale dá mi aj všetko, čo k autu patrí. Teda starosti, zodpovednosť, riziko s akým sa stretáva na svojich cestách, časté odlúčenie od rodiny, neustálu pripravenosť k službe atd. Niektorí však vidí len tú lepšiu stránku takejto práce. Snáď by mu pre zmenu myslenia stačila niekoľkodňová skúsenosť. Korešpondencia, telefonáty, návštevy a osobné rozhovory, pohreby, zborová i medzizborová práca, vyučovanie biblického kurzu, práce spojené s výstavbou domu dôchodcov (tu chcem spomenúť mnohé evanjelizačne zamerané rozhovory s pracovníkmi úradov či podnikov, keď im vysvetľujem, kto sme, čo a za akým cieľom stavíme. Dostávam vtedy najrozmanitejšie otázky a na odpovede potrebujem veľa Božej múdrosti). Ďalej organizovanie pobytov s mládežou, cestovanie po zboroch, prijímanie návštev, ale aj upratovanie zhrmaždenia či údržba zborového domu. No a keďže poznám množstvo problémov, k spomínaným veciam ešte pribúda to, čo apoštol Pavol nazýva v druhom liste do Korintu starostou o zbory (11,28). Vyzerá to však tak, akoby som sa chválil alebo sťažoval si. Vôbec nie! Je to len stručná informácia a odpoveď na danú otázku. Je to

vyjadrenie radosti z toho, že mám s manželkou a deťmi pre koho žiť a komu slúžiť.

Zasáhlo to nějak tvůj osobní život i život tvé rodiny?

Myslím si, že ani veľmi nie. Už predtým, než som odišiel zo svojho inak zaujímavého zamestania vývojového pracovníka, sme s manželkou jasne cítili Božie povolanie do práce - služby iným. To, čo robíme teraz, sme robili aj predtým. Boli sme však značne obmedzení časom. Dnes akoby bolo času ešte menej. V tej dobe som mal niekoľko veľmi zaujímavých ponúk od bývalých kolegov. Mohol som ich však odmietnuť, lebo konštrukciu a design nábytku som síce robil rád, ale teraz robím prácu srdca. Je samozrejmé, že toto nie je zamestanie, v ktorom odložíte po pracovnom čase náradie či zavriete dvere kancelárie a máte voľno. Zásah do života to však predsa len bol. Hlavne uvedomenie si úplnej závislosti na Bohu i v oblasti materiálnej, čo si človek v zamestnaní asi neuvedomuje. No a aj vedomie väčšej zodpovednosti voči Bohu a ľuďom za využívanie času a prostriedkov.

Co bys rád v této souvislosti vzkázal čtenářům ŽS?

Najprv niečo o bratoch a sestrách z Holandska. Ako som ich stihol spoznať počas niekoľko spoločne strávených dní u nich, či u nás, sú veľmi srdeční a šetrní. Nemajú až tak vysokú životnú úroveň ako si všeobecne predstavujeme, ale napriek tomu sú schopní podporovať niekoľko vlastných misionárov, či prispievať na iné projekty. V zboroch, ktoré sme u nich navštívili, prebiehali súčasne dve zbierky. Jedna pre potreby miestneho zboru a druhá na činnosť spomínanej nadácie Filadelfia. Aj pri biblickom chápaní

úplnej samostatnosti miestneho zboru nezabúdajú na medzizborovú spoluprácu. Prostriedky nečakajú len od sponzorov, ale napr. sestry vyrábajú darčekové predmety a získané peniaze sa použijú na dielo Božie. Zo zbierok sú schopní vytvoriť podmienky pre uvoľnenie pracovníkov na poli evanjelia. A u nás sme možno radi, že nášho brata adoptoval niekto iný.

Odkaz čitateľom znie asi tak, aby sme menej hľadeli na rozbúrené more okolo nás a viac na Pána. Myslím si, že naše malicherné výhovorky pre našu nečinnosť a často svetský spôsob života pred Bohom neobstoja. Roky sme sa vyhovárali na politický systém, dnes je to ekonomická stránka a ktovie, čo to bude zajtra. Náš Pán sa nemení a stále hľadá Jemu verné a odovzdané srdcia ochotné pracovať za nebeskú odmenu. Možno oslovuje práve teraz čitateľa ŽS. Tak neváhaj a začni pracovať. Vyslobod sa z konzumného spôsobu života, v ktorom len berieš od druhých. Začni dávať a to ešte dnes.

pripr. tp

Vyslyšené modlitby

Během zaoceánské plavby Atlantikem požádali kazatele F.B. Meyera o přednášku pro cestující. Na kapitánovo přání hovořil k cestujícím první třídy o vyslyšených modlitbách. Na přednášce byl přítomen i ateista, popírající všechno božské a nevysvětlitelné rozumem. Jeho přítel se ho ptal, co si o tom myslí. - "To víš, že tomu nevěřím", zněla odpověď.

Odpoledne měl Meyer proslav k cestujícím v turistické třídě. Řada těch, co poslouchali Meyera dopoledne, přišla opět na palubu. Byl mezi nimi i zmíněný

agnostik, který byl zvědav, "o čem ještě bude žvanit". Před odchodem si s sebou vzal dva pomeranče. Cestou šel kolem staré paní, která usnula na lehátku s rozevřenými rukama. Dostal bláznivý nápad si ze stařenky vystřelit, a tak jí do rukou vložil pomeranče. Když se vracel z přednášky, viděl, jak si stará dáma pochutnává na jeho pomerančích.

"Chutná?" - ptal se s šelmovským úsměvem.

"Děkuji, moc" - odpověděla - "můj Otec mne má moc rád!"

"Váš otec? Ten už přece dávno nemůže žít?!"

"Ale žije, je při plném zdraví..."

"Počkejte, tomu nerozumím. Jak může být váš otec při vašem věku zdravý a při síle?"

Paní mu odpověděla: "To máte tak. Už několik dní mne trápí mořská nemoc. A tak jsem Pána Boha prosila, zda by mi nemohl sehnat pomeranč, ten že by mi pomohl. A při modlitbě jsem asi usnula..." dodala zahanbeně. "Ale když jsem se probudila, zjistila jsem, že mi neposlal jeden, ale hned dva pomeranče!"

Zamyšlen a beze slov odešel tento muž do kajuty. Modlitba má svou moc. Jen pro úplnost dodáváme, že i on se stal později dítětem nebeského Otce. *Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého*" (Jk 5,16)

Podle Näher zu Dir

**"ODEŠEL
A NIKOMU SE NEZASTESKLO".**
(2.Paralipomenon 21,20)

K zamyšlení:

* *Scházím někomu? Proč?*

* *Šfím kolem sebe Kristovu lásku? Jak konkrétně? Co mohu ještě udělat?*

Hledání ráje

1. Vzpouora na lodi Bounty

Můj synu, boj se Hospodina a krále a nezaplétej se s povstalci (Př 24,21).

Bylo to 28. dubna 1789. Kapitán Bligh procitl z hlubokého spánku. Co se to stalo? Otevřeně dveře? Nechával je vždycky jen přivřené, aby důstojník na hlídce za ním kdykoliv mohl. "Co je?" ptal se do tmy a zvedl se. Tu problesklo otevřenými dveřmi světlo lucerny a uviděl před sebou stát Fletchera Christiana. V ruce držel krátkou dýku.

"Co je, pane Christiane?" ptal se Bligh překvapeně a podrážděně z vyrušení a neobvyklého vstupu. Christian srazil kapitána zpět na jeho lůžko a zvolal: "Ani se nehněte, kapitáne Blighu, jinak jste synem smrti!"

Na Blighově tváři byl nevěřící údiv. Jak? Co se to tu děje? A pak mu hlavou proběhla myšlenka jako blesk. Vzpouora!

(Sachse - viz prameny, str. 109n)

Tak začala nejznámější námořní vzpouora v dějinách západních zemí, vzpouora na anglické obchodní námořní lodi Bounty.

Loď plula z pověření britské koruny. Měla převážet z ostrova Tahiti v Pacifiku plody chlebovníku do Karibiku ve Střední Americe. Výživné plody této rostliny měly sloužit jako strava pro tamější otroky. Cesta na Tahiti trvala 10 měsíců a byla velmi nebezpečná, protože např. silné větry bránily tomu, aby loď mohla plout kratší cestou kolem

mysu Hoornova. A tak museli plout dále až kolem mysu Dobré naděje. Mezi mužstvem a kapitánem Blighem docházelo k napětí. Bligh byl sice vynikající mořeplavec, měl ale sklony k prchlivosti a neměl schopnost vcítit se do situace druhých. Během půlročního pobytu na Tahiti vznikly četné a přátelské kontakty mezi námořníky a domorodci, zvláště mezi ženskou částí obyvatelstva. Disciplína mužstva tím pochopitelně silně trpěla. V důsledku toho se vyostřilo napětí mezi kapitánem a částí mužstva.

Na začátku plavby zpět se pokusil Bligh nastolit pořádek pevnou rukou. Tu došlo ke katastrofě: vzbuorenci posadili kapitána s jeho 18 věrnými do záchranného člunu s žalostně málo potravinami, kompasem, sextantem, několika zbraněmi a lodním deníkem Bounty. To se téměř rovnalo rozsudku smrti. Blighovi se však podařil téměř neuvěřitelný námořnický kousek. Urazil se svým přetížným člunem 3700 námořních mil k nejbližšímu sídlu Evropanů, dorazil do Timoru, holandské kolonie v Indonézii.

2. Hledání země pokoje

Někdy se člověku zdá cesta přímá...

(Př 14,12 a 16,25)

Jak se to často při revolucích stává, vzbuorenci se domnívali, že odstraněním tyрана se zbavili hlavní překážky šťastného života. Pini naděje se vydali zpět na Tahiti. 16 z nich se rozhodlo tam zůstat. Byli později zatčeni posádkou anglické válečné lodi.

Vůdce povstání a jeho osm kolegů však ze strachu z trestu smrti, který jim hrozil za vzpouoru, vyrazili 21. září 1789 opět na moře. Doprovázelo je šest domorodých mužů a dvanáct žen. K nim patřily přítelkyně, které poznali během svého prvního půlročního pobytu na

Tahiti. Hledali nějaký odlehlý neobydlený ostrov. Doufali, že tam budou moci strávit zbytek svého života v pokoji, a niž by se setkali ještě s nějakým Evropanem.

3. Vytoužený ráj se stal ale zemí hrůzy

...ale nakonec přivede k smrti.

(Př 14,12 a 16,25)

Skutečně našli po třech měsících v dalekém Pacifiku zemi, která odpovídala přesně jejich představám. Pitcairn byl ostrov s vodou, dřevem, úrodnou půdou a mnoha plody. Byl obklopen nebezpečnými útesy a neměl dobré kotviště. A protože byl kromě toho na tehdy používaných námořních mapách zakreslen nesprávně, cítili se tam bezpečněji než na jakémkoliv jiném místě na zemi. Bounty byla spálena, aby nikdy nepřišli do pokušení odplout.

Navzdory dobré zemědělské situaci se sen o volnosti, rovnosti a bratrství neuskutečnil. Vzbuorenci nepočítali s tím, že si do krásné země přivezli s sebou svou vlastní zlobu a viny. Kromě toho země svobody ukázala, že netrvalo je vlastně jednotvárným vězením.

Fletcher Christian, který velmi toužil po životě se svou Maimas, se často na celé dny stahoval do osamělé jeskyně a díval se na moře, mučen depresi, pocity viny a představou, že poslal kapitána Bligha a další na smrt.

Vzpouora na Bounty proběhla v témže roce jako Velká francouzská revoluce. Podobně jako revolucionáři ve Francii i vzbuorenci na Bounty, kteří povstali proti útlaku a svévoli, se sami stali utlačovateli. Jako běloši si rozdělili zemi mezi sebe, každý z nich si vzal jednu ženu a muži z Tahiti a Tofua museli na ně pracovat.

Když se jednoho dne žena jednoho z bělochů smrtelně zranila, vzali běloši

jednomu z domorodců jeho ženu a dali ji vdovci. Následovalo další povstání. Tentokrát povstali polynéžští muži proti Evropanům, zmocnili se střelných zbraní a usmrtili pět z devíti bělochů. Za oběť tomuto povstání padl i Fletcher Christian.

Čtyři běloši, kteří přežili, úder oplatili a šest barevných mužů vyvraždili.

Mělo to však být ještě horší. Po mnoha pokusech se podařilo jednomu z bývalých námořníků vyrobit pálenku. Tři ze čtyř vzbuorenců plně propadli alkoholu a udělali ženám a mezitím zrozeným dětem ze života peklo. Těm nezůstalo nic jiného, než se opevnit v horách a bránit se zbraněmi.

Když pak jeden ze tří opilců v opilosti zahynul, zapřisáhl se John Adams, jeden z těch, kteří přežili, že se už nedotkne ani kapky alkoholu. Zničil také destilační přístroj pro výrobu pálenky. Jeden z obou zbylých vzbuorenců se jej pokusil ze vzteku zabít. Nepodařilo se to, neboť Adams zabil útočníka.

4. Cesta k pokoji

Seslal své slovo a uzdravil je. (Ž 107,20)

John Adams byl kriminálník, který šel na moře, aby se vyhnul soudnímu pronásledování. Přijal jméno "Alexander Smith". Jeho život však měl brzy zakusit zásadní proměnu.

Během mnohatýdenního odloučení od své rodiny kvůli alkoholickým excesům bloumal po lesích Pitcairn. Konečně se doplžil jednoho dne zpět ke svému domu. Myslel si, že ženy a děti jsou ve svém táboře v horách. V domnění, že je dům prázdný, chtěl otevřít dveře. Tu ale vyšel z domu malý chlapec, který však z hrůzy při pohledu na něj hlasitě vykřikl a upadl. Adams jej zvedl, pokusil se jej utěšit a ptal se, jak se jmenuje. Chlapec ale křičel, jako by jej na nože brali. Konečně vyběhla Sarah,

jeho žena, se zbrání v ruce, přede dveře. Křičela: "Pusť to děcko, ty dobytku!"

"Sarah!" zvolal zděšeně. "To jsem já... Alex!"

Dívala se na něj, jako by to byl duch. "Střílej!" řekl, "Stiskni spoušť! Bude to tak lepší!"

Pomalou spustila pušku a přišla k němu. "Alexi!" řekla tiše. "Co se to z tebe stalo?!"

"Chci jenom sekeru, Sarah," řekl, "a hned zase jdu. Už týdný žiju jenom z kofínků a plodů v lese. Už nemohu dál..."

Přistoupila k němu a shrnula mu vlasy z čela. "Pojď!" řekla.

"Ne, pusť, Sarah, já už zase jdu. Já už ani nejsem člověk. Na, tu máš dítě. Či je?"

Dal jí chlapce, který se mezitím utišil. "To je George, tvůj syn!" řekla a smutně se usmála. "Ale teď pojď, půjdeme pojíst. Vrátil ses domů, Alexi."

John Adams, který si říkal Alexander Smith, a těžce nemocný Edward Young byli jediní z patnácti mužů, kteří připluli s Bounty na Pitcairn. Ostatní mezitím zemřeli, jedni zavražděni, jiní si zapříčinili smrt vlastní vinou. Tak to dopadlo se šťastnou zemí Fletchera Christiana, na kterou je chtěl přivést.

S oběma muži zde bylo 10 žen a 22 dětí. Hluboce oťfesení vši tou hrůzou, která se stala, hledali cestu, která by konečně přinesla vytoužený mír na ostrově. Rozhodující pomoci se jim přitom stala Bible a modlitební knížka, kterou pan Young vzal s sebou z Bounty.

Young využil zbytku času a sil k tomu, aby Johna Adamse naučil číst a psát. Adams, který po smrti Edwarda Younga zůstal jediným dospělým mužem na ostrově, pracoval těžce každý

den na polích, aby uživil ženy a děti. Noc co noc si četl Bibli. Zpočátku mnohému nerozuměl. Ale pak se mu otevřely oči. Poznal, že každý člověk má možnost obrátit se k Bohu a začít znovu. Přitom musí člověk poznat, jak je ubohý a opuštěný celým světem.

Po čase se obyvatelé Pitcairnu denně scházeli k modlitbám. John Adams zanechal o této době zprávu: "Stavěl jsem před ně Boží slovo jako dům, pomalu, kámen za kamenem. Bylo to těžké, ale byl jsem šťastný jako nikdy předtím v mém životě. Učil jsem je číst a psát a žít podle Písma svatého. Ano, to jsem dělal já, John Adams, nevzdělaný námořník. Neboť je psáno: Nezáleží na tom, kdo chce, ani na tom, kdo běží, ale na Bohu, který se smilovává. Jak hluboce může člověk padnout, to jsem zažil sám na sobě. Ale nikdo nepadne tak hluboko, aby se nemohl chopit Boží milosti. I to jsem prožil."

Hrůzy minulosti pomalu vymizely z jejich duší. Strach uvolnil místo nové naděje. Světlo zvítězilo nad dlouhou nocí.

5. Situace dnes

Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí, jeho spravedlnost i se syny synů. (Ž 103,17)

Dnes žije ještě 54 potomků vzbouřenců na Pitcairnu (stav 1989). Mnozí opustili asi 2,5 km dlouhý a 1,5 km široký ostrůvek pro přelidnění a chybějící perspektivy. Jsou to stále ještě hluboce věřící bohabojní lidé. Kriminalita je pro ně cizí slovo. Existuje tu sice vězení, postavené na základě požadavku anglické vlády, ale dodnes ještě nebylo vůbec použito. Novinář, který v roce 1989 tento ostrov navštívil, k tomu poznamenal: "Z tohoto hlediska se nám lidem, zvyklým na civilizaci, zdá být

život na Pitcairnu jako v ráji" (Yacht 11/89, str.33).

6. Závěry

Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával Boží slovo, žil v lásce a pokorně chodil se svým Bohem. (Mi 6,8 - dle Luthera)

Událost vzpoury na Bounty ukazuje, že

- zlým činem není možné trvale dosáhnout něčeho dobrého: "Co člověk zaseje, to také sklídí" (Ga 6,7),

- žádný člověk nemůže padnout tak hluboko, aby byla Boží milost pro něj nedosažitelná. Evangelium o ukřižovaném a vzkříšeném Pánu Ježíši může změnit i toho nejhoršího člověka,

- země pokoje není závislá v prvé řadě na vnějších podmínkách, ale na změněných, očištěných srdcích. Nevzniká ani na idylických ostrovech jižního moře ani ve "svobodné" společnosti bez "vykořisťování", ale tam, kde se člověk podřídí Boží vládě,

- Boží slovo, Bible, může ukázat cestu ke šťastnému a pokojnému soužití.

Prameny:

Sachse, Günter: *Die Meuterei auf der Bounty, München 1989*

Löffler, Yölk: *Landfall auf Pitcairn - Die Enkel der Bounty -*

Yacht 11/1989, str. 24-34

dopis x vězení

Milý bratře Vládo,

předně přijmi ode mne a od našeho Pána Ježíše Krista pokoj do srdce a lásku Otcovu Tobě i celé mládeži. To

vám přeji z celého srdce. Zároveň Ti děkuji za Tvůj dopis plný Boží lásky.

Teď chci napsat něco o sobě, abych se představil. Bude mi 39 let. Jsem rozvedený. ZŠ jsem navštěvoval v Blansku. Učení ve škole mi moc nešlo, a tak jsem se začal učit zedníkem. Řemeslo mi také nešlo, tak jsem toho nechal. Nastoupil jsem jako dělník v Brněnských papírnách a postupně jsem vystřídal různá zaměstnání. Byl jsem nestálý a "šlo to se mnou s kopce". Přestal jsem věřit v Boha a pro krádeže a toxikománii jsem se několikrát dostal před soud. Vše začalo špatnou společností, v partě, kde jsem se naučil pít a fetovat. To se mně stalo osudným.

V roce 1978 jsem poprvé začal fetovat v kombinaci s alkoholem a brzy jsem skončil na protialkoholním a toxikologickém oddělení. Výsledek? - Žádný! Po propuštění jsem začal pít a fetovat znovu.

Vyrůstal jsem ve spořádané katolické rodině. Byl jsem pokřtěn a po určité době jsem dělal ministranta. Ničeho jsem si však nevážil a dělal jsem, co jsem chtěl. Rodiče mne stále varovali, ale já jsem na jejich řeči nedal. A tak jsem opakovaně stál před soudem a dostal jsem pětkrát podmínku. Že to nebylo ještě horší, vděčím otci. Měl vlivné přátele a vždy mne "z průšvihů" vytáhl a snažil se vše "vyžehlit".

Do výkonu trestu jsem se dostal třikrát. Poprvé to bylo na 3 a půl roku, podruhé na dva a potřetí, to je dosavadní trest, na 20 let. Co bylo příčinou posledního "průšvihů"? - Stalo se to v květnu 1991, na tyto dny do smrti nezapomenu.

V té době jsem žil ve společné domácnosti se ženou - družkou v městě A. Měli jsme prvního syna Zbyňka (1989). Druhý syn Broněk se narodil

v roce 1991. V té době jsem přišel o zaměstnání a pokračoval jsem v pití a v drogách. V nouzi jsme se provizorně přestěhovali k matce mé družky a tam docházelo k častým nedorozuměním. Osudného 14. května 1991 jsem odešel večer okolo 18 hodin do města P. Uvědomuji si, že jsem byl před odchodem úplně střízlivý, ale je pravdou, že jsem předtím užil léky na srdce (byl jsem po operaci srdce). Ve městě jsem se opil a přivedl do stavu středně až těžké opilosti. Kombinace léků a alkoholu udělala své. Byly u mne zjištěny 3 promile alkoholu a 3 těkavé látky v krvi a moči. Co se dělo dál, vím jen od soudu. Prý jsem po příjezdu z města P. ve 22,30 hodin vnikl do domu, vzal z postýlky svého syna Broňka, odnesl jej k rybníku a údajně jsem ho hodil do vody. Tak mi to řekli u soudu. Na onu osudnou noc ze dne 14. na 15. května si nepamatuji nic. A dodnes si na nic nemohu vzpomenout. Byl jsem odsouzen k trestu odnětí svobody na 20 let do III. nápravné skupiny za vraždu svého syna. Zní to děsivě.

Když jsem se ve vazbě dověděl, co jsem udělal a z čeho jsem obviněn, chtěl jsem ukončit život a podřezat si žíly na ruce. Nechtělo se mi žít. Bylo to zvláštní, ale slyšel jsem vnitřní hlas: ne dělej to, poklekni a modli se! Udělal jsem to. - Krize pominula, ale stále jsem se trápil výčitkami: Odvrátil ses od Boha, nedbal jsi varování rodičů, ženy, ani na rady z léčebny. Nic jsi nerespektoval. Když Ti to, Vládo, píšu, chce se mně plakat. Myslím hlavně na svou maminku, která neustále varovala, říkala: "Však teprve poznáš..." atd. Moje odpověď bývala: "Zavřít mohou, pustit musí!". Nesmírně jsem své mamince ublížil a stále ji prosím za odpuštění. Ona mi odpustila, a ona to je, kdo

za mnou pravidelně jednou za 6 neděl dojíždí. Tatínek i sourozenci mne opustili, jen za mnou občas tajně přijede sestřenice.

Co se dělo dál? Na cele jsem byl s jedním člověkem, který mi naladil rozhlasový přijímač na křesťanskou stanici TWR. Byl jsem osloven a hned jsem si napsal o Bibli. - Pak jsem si napsal o časopis Zápas o duši a dostal jsem dopis od bratra. K. S ním udržuji kontakty dodnes. Také bratr Ž. z rozhlasové stanice TWR mne navštěvuje, byl zde již dvakrát. Navštěvují nás také z církve adventistů a jeden duchovní z nedaleké farnosti. Jsme na cele čtyři věřící a máme hodného pana vychovatele, který nám věnuje nemálo svého volného času. Velice si vážím a nepřestanu vážit bratří a sestery, kteří za námi jezdí, a také jsem vděčný za duchovní pokrm prostřednictvím dopisů bratra K.

Žil jsem velice bídým životem, byl jsem stále opilý a pod vlivem drog, nešťastný. Proto Vás moc a moc prosím, bratří a sestry, chodte a zvěstujte evangelium a varujte mladé lidi před alkoholem a drogami, protože to vše může zničit a ukončit mladé životy.

Po přijetí Pána Ježíše do svého srdce se se mnou stala velká změna. Co nedokázalo opakované léčení, dokázal Pán Ježíš.

Vysvobodil mne od návyků a zlovyků. Přestal jsem kouřit. Stalo se to na Silvestra, pět minut před dvanáctou jsem si zapálil poslední cigaretu a za minutu dvanáct jsem ji uhasil. Po čase přišlo pokušení, ale bylo mně strašně špatně, a tak jsem cigaretu zahodil. Přestal jsem kouřit po 24 letech. Díky Pánu. Stále mi zní slova bratra Ž.: "jedna cigareta - jeden hřeb při křičení Páně".

A tak žiji stále ve vděčnosti a prosbách podle Ž 51,15, aby mne Pán vytrhoval v den souzení. Jsem ale vysvobozen od návykových látek, kouření a ostatních zlovyků. Za to vše děkuji Pánu Ježíši Kristu, že zemřel za mé hříchy a že mne očistil svou krví. Celým srdcem vyznávám, že On je mým Spasitelem, Pánem i Králem. Děkuji mu za to, že ze mne udělal nového člověka Leoše. Teď už nemám prázdné dny, nežiji nadarmo a cítím přítomnost svého Pána na každém kroku. Denně prožívám radost a klid v srdci.

Jsem moc vděčný za duchovní dopisy br. K., moc jsem se od něho naučil. Dělá to s láskou a usiluje o to, aby bylo co nejvíce lidí spaseno. Tak Vás, mládeži prosím, važte si takových bratří a sestery...

Zúčastňuji se různých biblických kurzů jako Velké otázky života, Emauský korespondenční kurs a j., poznávám tak hlouběji Boží slovo. Jsem velice vděčný za každý projev zájmu, za každý dopis, který obsahuje Boží slovo, pohlázení a potěšení.

Tolik o své osobě. Bude-li Vás ještě něco zajímat, napište. Selhal jsem v životě, ale věřím, že Pán mne může použít jako svědectví o své milosti. Dal za mne svůj život a já mu za to otevírám své srdce. Hrozné slovo čeká ty, kdo mu neotevřeli dveře svého srdce. Pak totiž zavře dveře On se slovy "Neznám vás!..."

Kdo žizni, přijď, a kdo chce, naber vody života zdarma" (Zj 22,17). Pán žehnej Vašemu shromáždění i Tobě. Pozdravuj.

Váš bratr Leoš.

Poznámka:

S vězněm - bratrem Leošem si dopisují od konce roku 1993. Pán způsobil, že se s ním stala obrovská změna, prožil

znovuzrození. Je to zázrak Boží moci a Božího milosrdenství. Hřích mu byl odpuštěn. Když jsem nedávno přečetl úryvek jeho svědectví sousedovi, tak se rozčílil: "To by se mu tak líbilo, spáchat tak strašný čin a pak hledat Pána Boha a odpuštění..." Chápu. Lidé ze světa těžko dovedou pochopit, co je to Boží milosrdenství a to, že "krev Pána Ježíše očištuje od všelikého hříchu". A to každého, i "vraha".

-šek

Verný a Pravdivý

(Zjavenie 19,11)

Pri pohľade na chrámovú plošinu v Jeruzaleme s dvoma mešitami by sme si mohli myslieť, že to, čo vidia naše oči, je trvalé. A práve do tohto, čo je pred ľudskými očami, mi zaznela tá najvážnejšia otázka, ktorú položil apoštol Pavol a hneď na ňu aj odpovedal na začiatku 11. kapitoly Rimanom. "Zavrhol Boh svoj ľud? Nezavrhol svoj ľud!"

Ak sa dnes pýtam, prečo som mal navštíviť túto krajinu zasľúbenia, potom dodatočne odpovedám: práve pre tento moment, ktorý ma všade oslovoval, sprevádzal a zostal vo mne taký mocný, že ma už nikdy neopustí.

Pred rokmi som oponoval jednému známemu a váženému bratovi v jeho vyjadrení ohľadom cirkvi, ktorú nazval duchovným Izraelom. Akoby chcel svojim poslucháčom nahovoriť, že Boh postavil cirkev na miesto Izraela, akoby cirkev dedila sľuby a požehnanie dané Izraelu. Návšteva Izraela ma v pravde Božieho slova len upevnila. Sľuby dané Izraelu, Zachariášovi, otcovi Jána Krsťiteľa, Márii, matke Pána Ježíša ohľadom jeho slavnej budúcnosti, sa nesmú zduchovňovať!

Abrahám, otec všetkých veriacich, dostal dva pohľady na svoje potomstvo: prirovnanie k morskému piesku a k hviezdám na nebi. (1M 22,17) Môžeme tomuto prirovnaniu rozumieť, že z Abraháma vzíde dvojitý ľud: Izrael ako piesok spojený so zaslúbeniami týkajúcimi sa zeme, a cirkev ako hviezdy spojená s nebeským povolaním a nebeským určením. Oboje sa stalo a trvá. Cirkev, ktorá čaká na svoje dobudovanie a vytrhnutie v ústrety svojmu Pánovi (1Te 4,14-18) a Izrael, ktorý je stále "bez kráľa, bez kniežata, bez obetí, bez modly, bez efodu a terafim" (Oz 3,4). Ale zároveň hľadá "svojho Boha i Dávida, svojho kráľa v predeseni" (Oz 3,5). Tento verš spomína posledné časy. A ony už načali. Keď ničím iným, tak určite vznikom štátu Izrael r. 1948. V nich sa tento ľud nielen vracia do svojej domoviny, ale zároveň "beží k Hospodinovi a k jeho добрote", ako pripomína Ozeáš.

Svet už urobil svoje voči tomuto národu. Dokázal svoje "dobré" na Židoch, keď ich 6 miliónov usmrtil počas druhej svetovej vojny. Iste nie bez významu. Aby tento ľud poznal, že jeho skutočné dobro je len v spojení s jeho Bohom ako aj s krajinou, ktorú mu dal do vlastníctva.

O skale v Omarovej mešite sa traduje, že na nej bol stvorený človek. Z prachu zeme. Ale nielen z neho, ako prezrádza aj slovo na označenie človeka v hebrejčine ADAMAH. Je tam aj DAM, a to znamená krv, ktorá ten základný materiál oživila. Takto sú prach hlíny a krv spojené v Adamovi, navždy spojené v celé ľudstvo a najviac pre Izrael a cirkev, lebo sú nositeľmi spásy života pre všetkých ľudí.

Je možné oddeliť krv tých 6 miliónov Abrahámových detí preliatu v holo-

kauste od návratu Izraela do krajiny jeho otcov? Zem a krv!

Ale tu nie je koniec. Ten začal inde. Pán Ježiš preliat svoju krv, čím otvoril prístup do zaslúbenej zeme svojho kráľovstva. Aj tu: zem a krv! S Adamom a s Pánom Ježišom - tým novým Adamom - sa tu v hlavnom meste Izraela, v Jeruzaleme, zmiešala zem krv. Na celú večnosť! Pýtame sa: načo to všetko? Pre jeden cieľ - pre dobrotu Izraela v posledných časoch (Oz 3,5). Dnes už nebude tento Boží ľud hovoriť o vyslobodení z Egypta ako za starých čias. Táto súčasnosť hovorí jasnou rečou o navrátení Židov do ich krajiny v takom meradle, že Hospodin bude pripomínaný ako ten, ktorý stojí za ich návratom. Židia už dnes vedia, že Jeremiášovo slovo 32,37 o ich privedení na toto miesto, aby bývali bezpečne, je slovo o nich a o tejto dobe.

Plná Božia добрota sa však neprejavila v zhrmaždení rozptýlených detí Izraela do ich pravlasti. Ona sa prejavila v tom, že dnes Židia, hoci ich je málo, veria v Ježiša Nazaretského ako v Mesiasa Židov. Ako vo svojho osobného Spasiteľa. A čakajú, že sa naplnia proctvá o ňom ako o Kráľovi, ktorý bude vládnuť z Jeruzalema.

Pre dnešnú súčasnosť platia slová Pána Ježiša, ktorý povedal Samaritánke pri Jakubovej studni: "Prichádza hodina, a už je tu!" Prichádza hodina vytrhnutia cirkvi, a už je tu hodina započatého konania s Izraelom, aby ich Boh a Otec ako aj Boh a Otec náš, naplnil všetko, k čomu sa zaviazal. On je predsa Verný a Pravdivý! Modliime sa ako Pavol za spasenie Izraela! Nech nám robí neskonalú radosť, že Boh sa ujal svojho ľudu, a zároveň nech je nám posledným upozornením, že príchod Pána Ježiša po cirkev je vo dverách! mb

O neposlúžnej zápalko

V obývacej izbe na stene visel zásobník na zápalky. Bol plný. Zápalky zvedavo vystrkovali hlavičky cez okraj zásobníka a prezerali si izbu.

Jedna z nich hovorí:

"Načo nás sem vlastne dali?"

"To by nám mohla povedať moja sušedka," povedala jedna zápalka, "tá jediná tu už bola, keď nás slúžka vybrala z krabičky a dala sem. Ona to bude určite vedieť!"

"Veľmi rada vám to poviem," odpovedala oslovená zápalka. "Dali nás sem nato, aby sme slúžili."

"Slúžili?" spýtala sa jedna zo zápaliek celá prevrapená. Komu máme slúžiť? Nech si len každý slúži sám!"

"Ľuďom máme slúžiť. Máme rozsvetlovať svetlá," odpovedala stará zápalka. "Všetky z mojich predošlých priateľiek ľuďom poslúžili a ja tiež čakám nato, aby som poslúžila."

"A akože sa slúži?" pýtala sa zvedavo zase iná zápalka.

A tak stará zápalka mala čo robiť, aby odpovedala na všetky zvedavé otázky, ktoré jej zápalky kládli. Rozprávala im, ako slúžka, keď chce zasvietiť lampu, vyberie zápalku a zapáli ju o drsný povrch krabičky a potom zapáli knot lampy. Alebo zapáli triesky v šporáku, aby bolo v izbe teplo. Zápalkám to bolo všetko nové. Keď sa potom začalo stmievať, stará zápalka povedala: "Za chvíľku niekto príde, aby rozsvetil lampu a potom uvidíte, aká služba vás čaká."

V tom sa skutočne otvorili dvere a vošla slúžka. Všetky zápalky pozorne

sledovali jej prácu. Pristúpila k stolu, opatrne z lampy zložila tienidlo, očistila knot a pristúpila k zásobníku. Zápalky čakali zo zatajeným dychom. Niektorá zašepkala: "Ktorú z nás si asi vyberie?"

Bolo to zvláštne, vybrala si práve tú starú zápalku.

"Škoda," povzdychlo si niekoľko zápaliek. "Už nám nebude mať kto rozprávať."

Slúžka škrtla zápalkou o krabičku a zápalka jasne zažiarila.

"Ó," zvolali všetky udivene, ale ešte viac boli prevrapené, keď zažiarila lampa.

"Aké to bolo krásne," zvolala iná zápalka. "Ako jasne tá naša priateľka svietila a rozsvietila ešte jasnejšie svetlo."

"Ale sama potom zhasla," poznamenala zápalka, ktorá už skôr tvrdila, že nikomu slúžiť nebude.

"Áno, ale prv než zhasla, rozsvietila veľké svetlo, ktoré svieti až doteraz a omnoho jasnejšie, ako by to bola dokázala ona," odpovedala prvá zápalka. "A ja sa teším, že tiež budem môcť takto poslúžiť."

"Aj my tiež!" povedali ostatné.

"Ale ja nie, ja slúžiť nebudem!" kričala nahnevaná zápalka.

"Nikto sa ňu nebude pýtať. Si tu a musíš slúžiť."

"Uvidíte, že slúžiť nebudem a nebudem," zúrivo sa bránila zápalka. "Nikto ma neprinúti, keď sama nebudem chcieť. Alebo radšej utečiem!"

Len čo to dopovedala, preskočila cez okraj zásobníka a priateľky ju už viac nevideli.

Neochotná zápalka mala šťastie. Tak si aspoň ona myslela. Spadla ku samej stene na okraj koberca. Bola si istá, že tam ju nikto neuvidí.

Ležala tam bez povšimnutia veľa dní. Videla, ako jej priateľky ochotne slúžia

a zrazu jej začalo byť smutno. Bolo jej ľúto, že si ju nikto nevšimá. Teraz, keby aj chcela, už slúžiť nemôže.

Raz večer po zotmení prišli do izby deti a za ruku viedli vysokého muža. Za nimi išla mamička. "Prečo sa tu ešte nesvieti?" pýtali sa deti. Mamička odpovedala, že Marienku poslala niečo zobrať, preto si svetlo zažnú sami. Pristúpila k zásobníku, aby vybrala zápalku, ale prekvapená povedala:

"Zápalky sa nám práve minuli, nie je tam už ani jedna!"

Mamička bola mrzutá, že slúžka zabudla kúpiť nové zápalky. Chcela ju, až sa vráti, hneď po ne poslať. Rozmýšľala poslať pre zápalky niektoré z detí. Ale strýko bol proti tomu. Navrhol, aby si spravili "čiernu hodinku". "Áno, áno!" volali deti radostne. "Budeme mať čiernu hodinku a strýčko nám bude niečo rozprávať."

Mamička odišla a deti si posadali okolo strýčka. Neposlušná zápalka všetko počula. Ako veľmi sa hanbila! Ako túžila teraz poslúžiť. Túžila zavolať, aby ju videli, ale nemohla nič urobiť. Radosť mala len z toho, že počula niečo pekné.

A strýčko hneď aj začal rozprávať:

"Milé moje deti, práve teraz si nespomínam na žiadnu rozprávku, ale keď tu takto sedíme po tme a nemáme zápalky, budeme si o nich rozprávať."

Deti ticho sedeli a pozorne počúvali. No najpozornejšie počúvala neposlušná zápalka. Bola veľmi zvedavá, čo bude ten pán rozprávať o nich - o zápalkách.

Strýčko rozprával deťom, ako za dávnych čias, keď zápaliak vôbec nebolo, museli ľudia ťažko a s mnohými problémami zapáľovať oheň a to trením dvoch suchých kúskov dreva alebo kresaním dvoch kameňov. Keď sa im podarilo založiť oheň, museli ho veľmi chrániť, aby im nezhasol. Preto si aj

vznešení pohania veľmi vážili oheň. V ich príbýtkoch musel oheň horieť dňom i nocou. Ženy, ktoré sa o tento oheň starali, by boli museli zomrieť, keby oheň zhasol.

"To by naša Marienka veru zle skončila, keby bola takou ženou," zamiešala sa do rozprávania Ruženka, "ona veru zabudne veľa vecí".

Strýčko Ruženke vysvetlil, že Marienka u nich slúži už veľmi dávno. Má už veľa rokov a preto sa nemôže čudovať, že občas na niečo zabudne.

Ruženka však bola veľmi zvedavá a chcela vedieť ako sa zápalky vyrábajú. Strýčko sa teda pustil do vysvetľovania. Svoje rozprávanie ukončil konštatovaním, že hoci je zápalka taká malá, predsa preukazuje ľuďom veľmi veľkú a potrebnú službu.

"A tak aj vy deti," pokračoval strýčko, "máte svoju úlohu a poslanie v živote. Máte slúžiť, pracovať. K tomu vás s Božou pomocou musíme vychovať, aby ste sa stali užitočnými ľuďmi, ktorí slúžia a svietia. Iste rozumieme, čo toto prirovnávanie znamená!" "Áno, áno," volali deti.

Ale v tom sa už otvorili dvere a vošla mamička, ktorá mala v ruke krabičku zápaliak. Marienka chybu napravila a zápalky priniesla. Môžu si urobiť svetlo.

"Ach," zavzdychla zápalka pod koberec, "ako ľutujem, že som to nemohla urobiť ja. Aké by to bolo krásne, keby som bola urobila svetlo!"

Po niekoľkých dňoch, keď vonku svietilo slniečko, slúžka s domovníkom vyniesli koberec von, aby ho vyčistili. Zametali tiež izbu. Vtedy slúžka zbadala na zemi zápalku. Zohľadila, aby ju zdvihla a priložila k ostatným do zásobníka. Zbadala však, že má rozšľapnutú hlavičku. Už sa na nič nehodí, len ju vypr. jč

Zprávy ze sborů

Ešte raz Misia sveta s Billym Grahamom

V dňoch 16. až 18. marca 1995 ešte raz znel aj v slovenských mestách Bratislave, Nitre, Žiline a Košiciach hlas evanjelia v podaní svetoznámeho evanjelistu brata Dr. Billyho Grahama. Billy Graham kázal v San Juane, Portoriko, USA a pomocou satelitu Kopernikus sme ho mohli dobre vidieť a počuť aj u nás.

Mottom evanjelizačnej zvesti bolo *Teraz je čas - čas rozhodnúť sa pre zmierenie s Bohom a nasledovanie Pána Ježiša Krista*. Mnohí sa pre takúto cestu aj u nás rozhodli. Kiežby Pán zachoval to dobré zasiaté semeno Božieho slova v srdciach ľudí, ktorí žili bez pokoja, pravej radosti a bez záchrany duše pre večnosť.

Súčasnou zvestovania evanjelia bola aj Kresťanská konferencia pracovníkov v Božom diele. Po celé tri dni sa vo vybraných slovenských mestách vzdelávali najmä mladší bratia a sestry, ako privádzať duše k Pánovi a ako skvalitniť život služby, viery a nádeje.

Modlime sa za požehnanie celej tejto Misie sveta, keď Božie poslanstvo počuli milióny ľudí vo vyše 150 krajinách celého sveta. Pán je blízko. Teraz je čas...jk

Spomínáme

7. júna 1995 by sa bol dožil 100 rokov milý a známy brat Ján SIRACKÝ. Naposledy bol v Bratislave, no hlási sa k nemu aj Martin, celé Slovensko i Česká republika, bývalá Juhoslávia, USA a všelikto iný.

Tí mladší ho pravda poznajú skôr iba z rozprávania starších. Bol naozaj-

stným stĺpom v kresťanských zboroch a spoločenstvách. Mal vynikajúci dar služby Božím slovom, napísal tisíce článkov a úvah, preložil a zložil desiatky duchovných piesní. Bol vzorom v bezúhonnom živote i v službe prorockej, kazateľskej a misionárskej. Sme iste veľa dĺžni v oživení pamiatky tohto Božieho muža. Najlepšie však isto zhodnotí jeho dielo náš Pán a On ho aj najlepšie odmení.

Nemôžeme pravda vynechať ani jeho vzácnu manželku Karolínu, ktorá mu bola po celý život výraznou oporou v Pánovej službe. Tá by už mala 100 rokov vlni a o nejaký ten rôčik ho aj prežila na tejto zemi. Brat Siracký odišiel do nebeského domova náhle 22. augusta 1973. Tam sa s ním i s jeho milou manželkou stretneme a potom už budeme stále spolu s Pánom. Po celú večnosť.

(Karolína Siracká bola sestrou bratra F. J. Křesiny - pro mladší čtenáře - pozn. red.)

Až po roku spomíname na našich drahých zosnulých a to najmä na brata Antona **Uhrinca** z Malaciek, ktorý odišiel k Pánovi 3. 3. 1994. Od mladosti mu verne slúžil a nasledoval ho. V jeho dome bývalo dlhé roky zhromaždenie Božieho ľudu. Veľmi nám "na Záhorí" chýba, no Pán ho chcel mať doma u seba, kde je mu iste najlepšie.

Na jeseň 1994 odišiel do nebeskej vlasti aj milý brat **Július Dindžik** zo zboru Bratislava-Rača. Aj on bol vynikajúcim vzorom Božieho sluhu v živote i v slove.

Blahoželáme

V bratislavskom zbere sa 15. 2. 1995 dožila 88 rokov milá sestra **Zuzana Peterská**. Keď som ju navštívil, bola už pomerne slabšia, veď až sedem rokov je po porážke nevládna a môže iba sedieť alebo ležať. No jej duch je svieži a teší sa na chvíľu odchodu k Pánovi, kde bude celkom určite zdravá. Želáme jej však aj na tejto zemi mnohé Božie požehnanie a pomoc zhora.

Nevšedného jubilea, rovných 100 rokov sa dožila 6. apríla 1995 sestra **Mária Matejková**. Azda je našou najstaršou žijúcou sestrou, pamätníčkou na počiatky našich zborov s bratom Butcherom. Od svojej skorej mladosti zverila svoj život do rúk Pána Ježiša Krista a nikdy nebola sklamaná. Keď mala okolo 50 rokov, bola vážne chorá a dvakrát operovaná. Primár jej nedával veľkú nádej na prežitie. On je však už dávno pochovaný a sestra **Matejková** medzi nami! Ešte ju stretávame usmievavú a bez okuliarov v kresťanskom spoločenstve. Nuž, želáme tejto milej sestre, nevšednej jubilantke ešte mnoho duchovnej i telesnej sviežosti od Pána a mocné podopretie, keby už bolo treba vzlietnúť do nebeského domova, na ktorý sa už tak teší.

Horná Nitra

V oblasti Hornej Nitry máme z milosti Božej štyri kresťanské zhromaždenia: v Zemianských Kostolnoch, Prievidzi, Lehote pod Vtáčnikom a Handlovej.

Veľký je oblak tých, ktorí na tejto zemi trpezlivo bežali víťazný beh viery a teraz sa radujú z dosiahnutého cieľa u svojho Pána. Mnohí bratia a sestry iste nevedia, že Pán povolal k sebe naše milé sestry:

Vasilku **ČERTÍKOVÚ** dňa 28. 6. 1994 vo veku 52 rokov, zo zboru v Prievidzi, Annu **KMOŠENOVÚ** dňa 5.9.1994 vo veku 85 rokov a Pavlínu **VOLÁROVÚ** vo veku 84 rokov zo zboru v Zemianských Kostolnoch.

Všetky milé sestry odišli tam, kde túžila ich duša, kde bol ich pravý domov. Pánovi patrili niekoho desaťročia a boli piliermi v miestnych zboroch. Žili čistý, svätý život, k čomu viedli svoje deti a celé rodiny. My na nich s láskou spomíname a snažíme sa ich nasledovať v živote viery, lásky a nádeje.

dapo
(Pozn. red.: omlouváme se za opožděné zveřejnění.)

Mnohí naši milí bratia a sestry okolo nás tak isto prežívajú svoje vzácne jubileá a my o tom ani nevieme. Prosíme, prepáčte nám to, keď nie každé meno sa objaví na stránkach nášho časopisu. Ak nám o tom povieť alebo napíšete, radi Vám venujeme niekoľko riadkov.

Za redakciu Ján Kučera.

Zvolen:

Nadácia Élim informuje

Je to už dosť dávno, čo sme na stránkach ŽS (6/92) v článku Dôleži-

tosť slova uverejnili oznam zo Zvolena o zamýšľanej výstavbe domu dôchodcov pre našich starších bratov a sestry. V uvedenom článku sa písalo o kúpe starého domu v tesnej blízkosti zborového domu vo Zvolene. Od tej doby veci značne pokročili. Z milosti Božej sa podarilo odkúpiť i pozemok pod domom a záhradu, ktoré boli pôvodne dané mestom len do prenájmu. Po vypracovaní projektu, vybavení stavebného a iných povolení sa na jar roku 1993 vykonali asanačné práce na starom dome. Nasledovali rozsiahle zemné práce pre suterénne priestory a začalo sa so samotnou výstavbou. Popis jednotlivých etáp výstavby a toho, čo sme pri tom z Pánovej moci a ochrane doteraz prežili, by si vyžiadalo zvláštne číslo nášho časopisu. Preto len niektoré stručné informácie.

Objekt má po dokončení slúžiť k starostlivosti o 25-30 osôb. Izby budú 1 a 2 lôžkové so spoločným sociálnym zariadením pre dve resp. jednu izbu. Veľká jedáleň pre stravovanie a stretávanie, kuchyňa s potrebnými skladmi, byt pre správcu a množstvo iných miestností potrebných pre prevádzku objektu sa začína javiť v hrubej stavbe. Keďže sa nám do príchodu zimy nepodarilo urobiť strechu, bude to, ak Pán dá naša prvá veľká akcia v tomto roku. Je samozrejmosťou, že tak veľké dielo vyžaduje i veľkú vieru v nášho nebeského Otca. Mali sme ju pred začiatkom stavby a dodnes sme ju nestratili z jednoduchého dôvodu - On sa o nás stará. Bola vytvorená sociálno-charitatívna nadácia ÉLIM (zriaďovateľom sú Kresťanské zbory na Slovensku), ktorej momentálnym cieľom je vybudovať a uviesť do prevádzky dom dôchodcov. Jej vytvorením sa nám podarilo získať zľavu na niektoré druhy mate-

riálov a tým ušetriť značné finančné prostriedky. Hlavnú časť prostriedkov však tvoria dary od našich bratov a sestier. O to, že sa tieto zdroje úplne nevyčerpali sa zase pričínili viacerí brigádnic. Obidvom (darcom i robotníkom) ako aj všetkým ostatným, ktorí sa akokoľvek zaslúžili o zdarné začatie i pokračovanie stavby patrí naše srdečné poďakovanie a vyslovenie dôvery, že Pán spravodlivo ocení prácu ich lásky. Tým, ktorí o tejto akcii nevedeli a chceli by sa tiež v budúcnosti realizovať, patrí nasledovný oznam.

Brigádnici dostanú informácie na adrese Kresťanský zbor Zvolen, Elektrárnska 4, 960 01 Zvolen, tel. 0855/29521. Darcovia finančných prostriedkov môžu dary posielat na účet: Slovenská poľnohospodárska banka Zvolen, číslo účtu 0-31736-096/1200, názov účtu: Élim. Nadácia vydáva darcom potvrdenie za účelom odpočtu hodnoty daru z daňového základu dane z príjmu. va

Oprava:

V článku "Duša alebo duch" v 1. čísle ŽS na str. 19 v levém sloupci jsou dvě chyby a to v 8. řádce zdola má být správně "dóraz na druhu časť tohto..." a ve 3. řádce zdola má být citát Ef 5,29. Prosíme čtenáře o omluvu za vzniklou chybu (red).

Trans World Radio

je medzinárodná kresťanská rozhlasová spoločnosť, ktorá pôsobí v 146 krajinách všetkých kontinentov. Zvesť evanjelia vysielá v 100 jazykoch prostredníctvom desiatich veľmi výkonných vysieláčov, ktoré v pásme krátkych a stredných vln pokrývajú signálom 85 % našej planéty. V Európe vysielajú zo staníc v Monte Carle a Tirane.

TWR SLOVAKIA je národným partnerom celosvetovej rozhlasovej spoločnosti Trans World Radio. Je medzicirkevnou kresťanskou misijnou spoločnosťou, ktorá vo svojej práci uplatňuje princípy kresťanskej jednoty a tolerance. Spolupracuje s inými misijnými spoločnosťami, cirkvami a redakciami kresťanských časopisov. Jej cieľom je šíriť evanjelium - radostnú správu o spasení prostredníctvom Pána Ježiša Krista - pomocou masovokomunikačných prostriedkov (rozhlas, televízia, tlač).

Denne vysielame na krátkych vlnách na frekvencii 12075 kHz a 9490 kHz o 10,45 hod. a o 17,15 hod. na frekvencii 7355 kHz. Na stredných vlnách na frekvencii 1395 kHz od 21,45 do 22,15 hod.

Od 1. marca 1995 TWR-Slovakia, ako prvá rozhlasová spoločnosť, vysiela každý deň od 17,30-18,00 hod. prostredníctvom družice ASTRA, na frekvencii 11,038 GHz (kanál QVC) zvuk 7,38 MHz.

Česká redakce Trans World Radi-a informuje:

Neustále se zvyšuje počet posluchačů a co je zvlášť potěšitelné, mění se jejich věkové složení. Přibývá posluchačů mladších 30 let. Rozhlasové pořady připravujeme ve dvou základních skupinách. První skupinu tvoří pořady evangelizační, určené co nejširší veřejnosti. Jejich cílem je nevěřící přivést k víře, neobrácené k obrácení, nerozhodnuté k rozhodnutí. Ukazují na jednoho živého Boha - Hospodina, na jeho spravedlnost a lásku, na jeho zákon, soud a milost. Ukazují na Pána Ježiše Krista, jako na Božího syna a Spasitele hříšníků. Ukazují na člověka, jeho hříšnost, beznadějí vlastního snažení a také

na to, že každý je Bohem milován. Jsou vysílány především na středních vlnách. Do druhé skupiny patří relace vzdělávací a povzbuzující. Jsou určeny věřícím posluchačům, ale v žádném z nich nechybí evangelizačně-oslovující motiv. Druhá skupina pořadů je vysílána většinou na krátkých vlnách. V rámci těchto dvou skupin pak rozlišujeme formu provedení. V současné době vysíláme každý týden 19 rozhlasových premiér v 15 typech relací.

Oddělení Návnazné služby zpracovává korespondenci a zabezpečuje veškerý další styk s posluchači reagujícími na naše vysílání. Do redakce dostáváme asi 10-20 dopisů denně.

Na přelomu roků 94/95 se před námi otevřela možnost vysílat denně 30 minut přes družici Astra. Je to současný nejmodernější a nejvyšší způsob přenosu rozhlasového signálu. Dosud jsme se nerozhodli. Je to nová možnost k šíření evangelia tam, kam ještě snad neproniklo.

Českým čtenářům tohoto časopisu dlužíme ještě jedno poděkování a informaci. Je to asi rok a půl, co jste v časopise objevili přílohu, ve které jsme Vám nabízeli možnost podporovat našeho spolupracovníka v misii. Přihlásilo se 26 jednotlivců a 5 sborů. Díky těmto dárcům, jsme mohli od března 1994 přijmout redakční posilu a podstatným způsobem zkvalitnit naši programovou nabídku. Těchto 26 jednotlivců a 5 sborů přislíbilo pravidelnou podporu a svůj slib dodržuje. Celková přislíbená částka pokrývá zhruba 85 % všech mzdových nákladů přijaté spolupracovnice. Všichni podporovatelé jsou o práci pravidelně informováni, dopisují si a mnohým se "jejich" misionářka představila osobně. Sборы, které se vázaly k podpoře chceme osobně na-

svým životem na Toho, který dal základ všemu světovému umění. Potom jsem pochopila, že kdyby nebylo té překrásné Šumavy, toho kouzla, když stojíte uprostřed lesů a slyšíte šumění větru v hlubokých hvozdech a zurčení potoka, nenapsal by nikdy Smetana svoji Vltavu. Nikdy by nenapsal ani slavnou symfonii "Z českých luhů a hájů"! Kdyby nebylo těch prostých lidí, jako byla moje maminka, kteří v bázi Boží si váží každého kousku stvořitelského díla a opatrují je, možná by mnoho věcí kolem nás neexistovalo a nebylo inspirací pro umělce. Maminka mne naučila vidět Boží moc a velikost.

Tito prostí bezejmenní lidé, z nichž byla i má maminka, vysázeli před mnoha lety stromky na svazích lesů, aby později vyrostly v mohutné smrky a borovice, které někdo jiný třeba potom namaloval. Abychom se potom při pohledu na krásný umělecký obraz mohli radovat, jak nádherné věci Bůh stvořil. Dík prostým lidem! Dík mojí mamince! Za obětavost, skromnost a velikou lásku.

Vydavatelství A-ALEF informuje:

1) Právě vyšla knížka br. J. Ostrolučského: **IZRAEL včera a dnes**, a to v českém i slovenském jazyce. Obsahuje 144 stran textu a 32 stran barevných obrázků (celkem je jich 78). Na Slovensku tuto publikaci rozšiřuje br. V. Schnierer, jeho adresa je v tiráži časopisu. Knižku vydáváme na žádost četných posluchačů TWR, kteří měli možnost slyšet 26 relací o Izraeli, o tom, jakým způsobem Pán Bůh koná divné věci v této Jeho zemi, jak předivně se plní Boží prorocká zaslíbení a jak se tento "vyvolený národ" připravuje na uvítání svého Mesiáše. V publikaci je citováno více než sto biblických míst.

2) Máme k dispozici další, šestý sešit misijního zpravodaje **Evangelium celému světu**, který pojednává o životě misionáře Charlese T. Studda (1860 - 1931). Jeho životopis lze nadepsat "Žádná oběť není příliš velká". Tento misionář pokračoval v díle H. Taylora nejdříve v Číně, pak v Indii a nakonec v Africe, kde dal do služby Pánu své zdraví, jmění, nadání... Svým bezpodmínečným postojem víry dal podnět k novému, světoširému misijnímu nasazení. Studdův příběh může být i pro nás při současných možnostech evangelizace inspirací k celému vydání se do služby Pánu (Ř 12,1). Knižka má 72 stran formátu A5.

3) Doporučujeme ke studiu eschatologie knížku Joachima Langhammera: **Čo sa stane s týmto svetom? - Vysvetlenie Božieho plánu spasenia**, ktorou vydala Misijná spoločnosť evanjelia Ježiša Krista, Púpavová 43, 841 04 Bratislava. Kniha obsahuje 128 stran textu formátu B5, mnoho náčrtů a barevné schéma dějin lidstva.

4) Nakladatelství Sborový dopis Praha vydalo knížku Benjamina a Rubena Bergerových: **Izrael a církev**. Pokud jste si tuto knížku koupili, doporučujeme Vám, abyste pohledy těchto mesiánských Židů na Církev četli velice opatrně a na případné otázky si dali odpověď na základě apoštolských listů Nového zákona. Tito Židé, kteří věří v Pána Ježiše jako ve svého Spasitele, ale současně i jako Mesiáše Židů, mají zvláštní poslání v izraelském národu. Proto rozlišují mezi církví z národu a "církví izraelskou" (strana 29), proto například mluví, že "křesťané z ostatních národů budou jako větve plané olivy naroubované na ušlechtilý kořen, který představuje věřící, mesiánský Izrael" (str. 29) atd.

Bible

do celého světa

Albánie

V Albánii - v zemi, která se v roce 1967 prohlásila za první ateistický stát na světě - mohou od května 1990 působit opět církve a misijní organizace. "Operace Mobilizace" je zahraniční misijní organizace, která jako jedna z prvních zareagovala na nové podmínky. Její zásluhou vznikly malé evangelické skupinky, jež se nyní přeměňují ve sbory. Evropská křesťanská misie a organizace Otevřené dveře (Open doors) pohotově opatřily Nový zákon v moderním albánském jazyce, jímž se mluví na severu a na jihu země. Problémy jsou zatím s poněkud živelnou distribucí. Spojené biblické společnosti (UBS) posílají do Albánie Bible, které jsou distribuovány prostřednictvím církví a státních knihkupectví.

V květnu 1992 vydala Open doors první úplnou albánskou Bibli, kterou přeložil Stephen Etches. Jeden výtisk této Bible byl slavnostně předán albánskému prezidentovi Salí Berishovi.

V sousedním Kosovu, kde je početná albánská menšina, byl dokončen překlad tzv. Filipaj Bible (katolický překlad). Pravoslavná církev zde používá Christoforidův Nový zákon, který v 19. století vydala Britská a zahraniční biblická společnost.

Lotyšsko - zájem o dětskou Bibli

Lotyšská biblická společnost byla první Biblickou společností, která vznikla na území bývalého Sovětského

svazu. Od roku 1990, kdy byla oficiálně uznána, začala s distribucí a tiskem Biblí a biblických pomůcek. Z její současné nabídky je největší zájem o dětskou Bibli, kterou připravil švédský Ústav pro překládání Bible (IBT) V tomto roce by také měla být dokončena revize lotyšské Bible, která vyšla v 60. letech.

Brazílie - SZ pro nevidomé

Brazílská biblická společnost připravovala na začátek letošního roku první vydání celého Starého zákona v Braillově slepeckém písmě. Uskutečnit tento významný projekt pomohli svými peněžními dary křesťané z celé Brazílie a Spojené biblické společnosti (UBS).

Libanon - první arabská interkonfesionální Bible

V závěru roku 1993 vydaly Biblické společnosti první interkonfesionální překlad celé Bible v arabštině. Práce na tomto překladu trvaly déle než dvacet pět let. Ke vzájemné spolupráci se sešli teologové a jazykovědci z různých církví. Jejich záměrem bylo vytvořit moderní překlad, který by byl blízký arabskému citění a srozumitelný všem věkovým skupinám.

Papua - Nová Guinea - kniha Genesis pro domorodce

Biblická společnost Papua - Nová Guinea vydala nedávno 600 výtisků knihy Genesis, které jsou určeny pro kmen Tabo v západní části země. Je to teprve druhá biblická kniha, která byla přeložena do jejich rodného jazyka *aramia*. První bylo Markovo evangelium.

(Podle tiskového servisu České biblické společnosti)